

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ

SPECIAL

BOHUSLAV STRNADEL Z KANONÝRA STOPEREM

LISTOPAD 2013 / ZDARMA

TÉMA DIVÁCI &
SLEDOVANOST

LEGENDA JAN
ŘÍHA

ZAJÍMAVOST PENALTOVÝ
MÁG Z BRANKY

// ZDE
CHYBÍ
VÁŠ
DRES!!!

ExtraFotbal.cz

DODAVATEL KOMPLETNÍHO SPORTOVNÍHO VYBAVENÍ NIKE.

// NYNÍ AKČNÍ NABÍDKA!

INFORMUJTE SE NA ESHOP@EXTRAFOTBAL.CZ

// NAVŠTIVTE NAŠI VZORKOVNU NA ADRESE:

KOMUNARDŮ 1039/39 / 170 00 / PRAHA 7

ExtraFotbal.cz

FOOTBALLMANIA, A.S.

KOMUNARDŮ 1039/39 / 170 00 / PRAHA 7

TEL.: 226 232 193 / MAIL: ESHOP@EXTRAFOTBAL.CZ

WWW.EXTRAFOTBAL.CZ

STR. 2-5

ROZHOVOR

BOHUSLAV STRNADEL:
STOPER MÍSTO KANONÝRA

STR. 8-11

TÉMA

DIVÁCI A SLEDOVANOST
(NEJEN) V PŘEBORU

STR. 18

EXTRA

POCTA LEGENDÁRNÍMU
FRANTIŠKU VESELÉMU

POD PALBOU

STR. 6

ROZHODČÍ PAVEL PETRÁŠEK

ZAJÍMAVOST

STR. 12-13

GÓLMANI JAKO EXEKUTOŘI PENALT

LEGENDA

STR. 14-15

HRAČIČKA JAN ŘÍHA

MLÁDEŽ

STR. 16

TALENT PATRIK PITTAUER

TRÉNINK

STR. 20-21

JAK NA MLADŠÍ PŘÍPRAVKY

HISTORIE

STR. 22-23

ZMATEK NAD ZMATEK

KLUB

STR. 24-25

TJ JUNIOR PRAHA

PROFESE

STR. 26-27

JAN KAŠPAR ZE STŘEŠOVIC

FOTO MĚSÍCE

STR. 28

WEB PFS

Milí čtenáři,

divadlo v podobě fotbalového podzimu pomalu zavírá svou oponu a po tradičních rozlučkách a vánočních mejdanech budete mít zase na chvíli od oblíbeného sportu pokoj.

Zástupci jednotlivých klubů přesto nevynechají možnost bilancovat končící rok, a ještě než tak učiníme i my v prosincovém vydání Speciálu, kde opět najdete vybrané momenty uplynulých kol přeboru, nějaké ty hvězdy atp., podívali jsme se podrobněji na to, jak je to s návštěvností nejvyšší pražské soutěže.

Ta sice v letošní sezoně stoupla, ale nejen vedení PFS, které jinak dělá maximum pro propagaci soutěží v čele s přeborem, by si přálo ještě větší nárůst než 10 diváků oproti předešlému období. Co by k němu mohlo pomoci? To se dočtete v tématu na stranách 8 až 11. A budete se divit!

Příjemný zbytek podzimu!

Lukáš Vrkoč
editor Speciálu

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL NA FACEBOOKU:
WWW.FACEBOOK.COM/PFSPECIAL

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL

ROČNÍK IV. – LISTOPAD I VYDÁVÁ: Pražský fotbalový svaz (PFS), Kozí 915/7, P. O. Box 2, 110 15 Praha 1 | KONTAKT: 733 141 394, PFSspecial@seznam.cz | REDAKCE – EDITOR: Lukáš Vrkoč | SPOLUPRACOVNÍCI: Jakub Masák (marketing), Radim Trusina, Štěpán Šimůnek a Miloslav Jenšík (texty), Ondřej Hanuš, Pavel Jiřík st. a Pavel Slavíček (foto), Soňa Charvátová (korektury), Antonín Plachý | GRAFICKÁ ÚPRAVA, TISK: PRESCO GROUP, a. s., Máchova 21, 120 00 Praha 2 | DISTRIBUCE: GRAND PRINC MEDIA, a. s. | NÁKLAD: 5500 ks. ISSN 1805-2541

FOTO NA OBÁLCE: archiv FCPK

ROZHOVOR

NEJSEM HODNÝ OBRÁNCE

BOHUSLAV STRNADEL Z PŘEDNÍ KOPANINY JE VYHLÁŠENÝM KANONÝREM. KDYŽ ALE POTŘEBOVAL TÝM ZPEVNIT OBRANU, UKÁZALI TRENÉŘI NA NĚJ. JAK SE SŽÍVÁ S NOVOU ROLÍ?

TEXT: RADIM TRUSINA FOTO: ARCHIV FCPK

Místo na oslavu gólu si teď spoluhráči plácají spíše na vítězství.

Vyslovte jeho jméno před obránci pražských týmů a hned jim naskočí jedno slovo: Nebezpečí! BOHUSLAV STRNADEL je jednou z největších střeleckých osobností posledních deseti let. Za Přední Kopaninu nasázel desítky gólů, stala se z něj legenda klubu. Dnes, když je mu 35 let, si zvyká na zcela odlišný post – trenéři Kopaniny Hebousse se Šturmou pro něj vymysleli úkol: aby tým méně inkasoval, postavili tohoto kanonýra na stopera. A plán jim zatím vychází, Kopanina méně inkasuje. „Chci se ale vrátit dopředu, jsem rozený útočník,“ říká Strnadel.

■ Jak vám to zní: Bohuslav Strnadel, obránce?

(směje se) Většinou se říká, že když jde útočník na stopera, bývá to dobré. Já tam šel spíš z nouze. Dostávali jsme hodně gólů, trenéři to takhle chtěli změnit. Asi se to trochu povedlo, protože jsme se sedmi úvodních zápasů dostali 25 gólů, pak v pěti utkáních šest gólů. Pro mě je to ale jen dočasný stav. Doufám. Ještě neplánuju, že bych se dozadu zasunul natrvalo.

„U MĚ POŘAD PLATÍ, ŽE BYCH RADŠI DÁVAL GÓLY, NEŽ JIM ZABRAŇOVAL.“

■ Takže na stoperu budete jen do konce podzimu?

Uvidíme, jak to bude potřeba. Klidně bych se do útoku vrátil dřív, když to bude možné. U mě pořád platí, že bych radši dával góly, než jim zabraňoval.

■ Pořád si ve střílení gólů tolik věříte?

Snad jo. Nepřipouštím si, že by tohle byl nějaký trvalý stav. Mám nějaký věk, možná je na čase přemýšlet o posunu dozadu, ale já se cítím jako rozený útočník.

■ To asi obránci nebudou nadšení. A to už se radovali, že se vás zbavili...

(usmívá se) Pevně doufám, že ještě pár gólů dám.

■ Jak vypadá fotbal z pozice stopera?

Je to pro mě úplně nový pohled. Byl jsem celý život zvyklý obráncům utíkat a snažit se jim vyhnout. Teď jsem ten, kdo překáží útočníkům, aby nemohli vystřelit. Vidím fotbal z jiného úhlu, což je zajímavé. Opakuju ale, že se pořád považuju za útočníka. Tak to bude pořád.

■ Co je na pozici stopera nejtěžší?

Zvykám si na vystupování s útočníky a celkové bránění. Nikdy jsem nebyl extra obránce. Každý, kdo mě zná, ví, že mě to dozadu nikdy netáhlo. Tímhle směrem jsem měl problém se vším, vracel jsem se chůzí. Často se zapomínám, když mám jít s hráčem. Teď si já musím všimnat jich, ne jako dřív, že

si ostatní všimají mě. Je to obrácené myšlení, to mi trochu dělá problémy.

■ Je na tom postu z vašeho pohledu také něco pozitivního?

Můžu to hrát tak, jak to hraju: dostanu balon a dám ho co nejdál od brány. (usmívá se) Ne, vážně, snažím se to

hrát hlavou. Ale když si nejsem stoprocentně jistý, spíš se snažím hrát jednoduše, aby nevznikaly nebezpečné situace. Pokud jsem pod tlakem, mě narvu pryč, abych měl klid.

■ Je to jednodušší než střílet góly?

Z mého pohledu ano, třeba má ale někdo jiný názor. Na druhou stranu se v obraně víc běhá, člověk je tam víc zapřažený. V tomhle směru to je náročnější než v útoku.

■ Takže jste si dřív myslel, že hrát stopera je jednodušší?

To zase ne, vidím fotbal pořád stejně, akorát z opačného úhlu. Pro mě je těžší hrát tuhle pozici, protože nemám ty správné návyky.

■ Není trochu paradoxní, že trenéři Kopaniny ukázali právě na vás, když se všeobecně ví, že bránění moc nemusíte?

Ono to tak vyplynulo, protože jsem s brankářem Jirkou Švarcem nejstarší v kabině. Na začátku sezony nám to vzhledem z nějakých důvodů nefungovalo, teď dostáváme méně branek, takže můžeme být spokojeni.

■ Ukázali na vás jen kvůli datu narození?

(směje se) Zkušenost je na tomhle postu důležitá. Šlo o to, aby někdo obranu zorganizoval, byli jsme tam jako v tichém háji. Nikdo nemluvil, nezařval.

■ Jak jste se vůbec dozvěděl, že půjdete na stopera?

Přijel jsem na zápas s Uhelnými Sklady, trenéři mě chytli na parkovišti a řekli: „Máme pro tebe džob. Budeš hrát stopera!“ Už to na mě zkoušeli asi po třetím kole, to jsem jim říkal, že

jsem hrál v obraně naposledy v dorostu a nebyla to pozice, kde bych vynikal. Nebyl jsem si tím stoprocentně jistý.

■ Takže vás na to předem lehce připravovali?

Lehce. Na začátku se nám v obraně moc nedařilo, byly to obrovské průchoďáky, to jsem si říkal, že bych proti Kopanině chtěl hrát, protože proti ní útočníci měli spoustu místa. Když mi to řekli poprvé, bral jsem to jako vtip, nakonec mi nic jiného nezbylo.

■ To znamená, že jste měl před Uhelnými Sklady hodinu na to, abyste se s novou rolí srovnal?

Trochu jsem nevěděl, jak to mám pobrat, byla to pro mě nová situace, už to nebylo jen ve vtipu.

■ Navíc jste hned v první minutě chyboval a soupeř dal vedoucí gól.

No, hned jsem přihrál na gól. Vlastně jsem se míče ani nedotkl, promáchl jsem. V tu chvíli mi šlo hlavou, že to hezky začíná... Jen jsem doufal, že to takhle nebude pokračovat. Podařilo se mi to hodit za hlavu, naštěstí jsme rychle vyrovnali. Samozřejmě nejsem stoprocentní, nejsem ten, co by to měl úplně v rukách, ale snažím se, pracuju a učím se nové věci.

■ Byl jste před tím zápasem, kdy vás čekala premiéra na stoperu, nervózní?

Já jsem nervózní před každým zápasem, ať hraju v útoku nebo v obraně. Vždycky. Ale jen do prvního doteku s míčem. Na to nemá post žádný vliv.

■ Mluvil jste o hraní v obraně v dorostu. Jak vypadalo?

Byl jsem docela velký, dávali mě na kraj obrany, ale byl jsem jalovej. Cho-

BOHUSLAV STRNADEL

■ Narodil se 13. dubna 1978. ■ útočník Přední Kopaniny, který momentálně vypomáhá týmu jako stoper ■ **Kariéra:** TJ Kablo Kladno, SK Kladno, FC Břevnov, FC Přední Kopanina ■ **Charakteristika:** Dlouholetá hvězda týmu, ryzí kanonýr. Když byla Kopanina ještě před postupem do divize v přeboru, stihl za tři sezony nastřílet přes 100 gólů! Dvakrát byl vyhlášený nejlepším hráčem Prahy. Je odchovancem kladenského fotbalu, v dresu SK Kladno zkusil i profesionální druhou ligu. Díky svým tělesným dispozicím (188 cm, 90 kg) se velmi těžko odstavuje od míče a patří k výborným hlavičkářům. Na Kopanině už je hráč legendou.

dílí tam jako na pěší zóně, rychle jsem se vrátil do útoku. To mi bylo tak šestnáct sedmnáct.

■ **Cítíte na pozici obránce větší zodpovědnost vůči týmu? Když útočník nedá jasnou šanci, není to ideální, ale pořád se na to zapomene spíš než na hrubku v obraně.**

Beru to tak. I proto hraju vzadu dost jednoduše. Někdo si říká, že to jenom odkopávám, že by to tak zvládl každý. Ano, někdy se s tím nemažu, ale nejsem stoper, nikdy jsem nebyl

do souboje čelem k bráně. Zatím se mi v hlavičkových soubojích docela daří, ale moc to neřeším, odhad bych měl mít jako obránce i útočník. Teď je ale moje pozice o něco výhodnější, hraju míč před sebe. Obránci mají v tomhle výhodu.

■ **Pomáhá vám zkušenost z útoku při bránění, že se dokážete lépe vžít do soupeřů, co asi udělají?**

Snažím se to předvídat, vím, jak útočníci tyhle situace řeší, kam asi přijde centr, ten prostor se pak snažím hlídat.

„SNAD KAŽDÝ OBRÁNCE SI DAL VLASTNÍ GÓL. VĚŘÍM, ŽE SE MI TO VYHNE.“

a nikdy ho ze sebe dělat nebudu. Jak tady padlo, mám zodpovědnost za tým, chci, aby to fungovalo, a já musím situace řešit tak, aby byl míč co nejdál od naší branky. Když to jde kombinačně, tím líp. Pokud ne, nic nevymýšlím.

■ **Zmínil jste, že obránci musejí víc běhat. Většinou se tvrdí opak.**

Pro mě je to po téhle stránce náročnější v obraně. Když je človek v útoku, ne pokaždé se dostane k míči, pohyb by měl mít i bez něj, ale nemusí. Když někam nejde, tak nejde. To obránce musí. Jak se zapomene, smrdí to gólem.

■ **Co hlavičkové souboje z druhé strany?**

Byl jsem zvyklý balony prodlužovat nebo sklepávat. Teď mám výhodu, že je soupeř i míč přede mnou, a jdu

Trochu mi to pomáhá. Ale když někdo hraje v obraně odmalíčka, má tuhle zkušenost taky.

■ **A co střelecké návyky ve vlastním pokutovém území? Ještě se nedostavily?**

To ne, a doufám, že se mi to ani nestane, i když je jasné, že už si asi každý obránce dal vlastní gól. Věřím, že se mi to vyhne.

■ **Jaké jsou reakce okolí na to, že hrajete stopera?**

Od kamarádů toho slyším hodně, to je samé: „Tak už hraješ stopera?“, „Co tam blázníte?“ Dost lidí se mě na to ptá. Od protihráčů ale zatím nic nepadlo.

■ **V obraně je lehčí dostat kartu. Vám se ale zatím vyhýbají.**

Žlutou jsem dostal v Uhřetěvsi, když jsem promáchl míč a musel jsem

faulovat. Už jsem pomalejší, žádný sprinter. Snažím se hru předvídat, aby tyhle situace, kdy hrozí žlutá, ne- dejbože červená, nenastávaly. Já v životě nebyl vyloučený, tak věřím, že to tak zůstane. Pravděpodobnost na stoperovi je větší, kór ve vápně to už smrdí. Asi radši v takovém případě nechám útočníka jít a budu doufat, že nás Jirka v bráně podrží. (usmívá se) Na Kladně jsem jednou tečoval míč, který by brankář normálně chytil do koše. Takhle z toho byl padáček, s kterým se nedalo nic dělat. Dostal jsem tenkrát hodně vynadáno, pamatuju si to dodnes. Dávám přednost jistému zablokování.

■ **To samé tedy asi bude i v obranných zákrocích: pokud si nebudete jistý, do skluzu nepůjete? Budete tedy hodný obránce?**

To zase ne, určitě ne. Nemůžu si dovolit být hodný. Nejde být hodný v obraně, vždycky do balonu budu chtít jít a ten souboj vyhrát. Pokud to bude nutné, tak tu záchrannou brzdu zatáhnu taky.

■ **Vždycky vás na hřišti bylo slyšet. Teď musíte mluvit o to víc. Je to jiný spíš tým hecovač, ne?**

Já bych řekl, že je to pořád stejné. Z útoku jsem se snažil to řídit mluvením a hecováním, teď řídím obranu a víc než o hecování to je o tom, abychom si hlídali pozice, byli blízko sebe, zajišťovali se. Musíme se to naučit, chybí nám návyky, já se v tom snažím pomáhat.

■ **Netáhne vás to dopředu? Při každém útoku a šanci Kopaniny musíte prožívat muka, když stojíte na polovině hřiště, ne?**

Beru to, souvisí to se zodpovědností. Dopředu mě to úplně netáhne, protože vím, že bych to fyzicky nezvládl, abych se stihl vrátit. Snažím se šetřit síly na standardky. Pokud balon přijde a můžu se zapojit, vyjedu, v tom podporuju i ostatní. Ale nijak zásadně mě to dopředu netáhne, kvůli té zodpovědnosti vůči mančaftu. Prvořadě pro mě je uhlídat všechny situace před naší brankou. Co by bylo na druhé straně, to už je navíc. Stavím se k zápasům jako obránce. Když dám gól, skvělé. Důležitější je to ale dobře odbránit. Když udržíme nulu a dáme

třeba jen jeden gól, bude to výborné. Teď bráním se vším všudy.

■ **Cítíte se momentálně pro Kopaninu platnější?**

Doufám, že jsem byl platný vždycky.

■ **Myslím to na současnou situaci, kdy by ani vaše branky nejspíš nic nezachránily, pokud byste dostávali spoustu gólů...**

Z toho pohledu asi ano. V útoku jsem dal sedm gólů, z čehož byly čtyři body. Teď jsem vzadu a bodů už máme osm, aniž bych se trefil.

■ **Jak se vám povedlo takhle radikálně snížit počet inkasovaných gólů?**

Určitě to není tým, že jsem vzadu já. Jsme celkově kompaktnější, sehra- nější, máme i štěstí, párkrát zazvonila tyč, spoustu šancí vy chytl Jirka. Já vzadu asi trochu vyčnívám postavou i tím, že mluvím, ale neberu to tak, že když je Strnadel v obraně, nepadají góly, a když je v útoku, tak jo. Tohle neplatí, je nás na hřišti jedenáct, každý musí odvést svou práci. Věřím, že kdybych teď z obrany odešel, tak to půjde i beze mě.

■ **Zdá se, že jsou teď podobné přesuny moderní. Ve Slavii se z útoku na stopera dostal Škoda, opačným směrem zase putoval Juhar. Co vy na to?**

Třeba to okoukali od nás. Ne, vážně, asi je to jen náhoda.

■ **Co je podle vás obecně lehčí, když obránce přechází dopředu, nebo útočník dozadu?**

Kamarád šel z obrany do útoku a vynikl víc, než když hrál vzadu. Samozřejmě platí, že útočníci jsou slavní, dře na ně celý tým, záloha mu připravuje šance, oni to pak jednou trefí, vyhraje se 1:0 a jsou za hvězdy. Ale ta práce mančaftu je důležitější, nedá se to srovnávat.

■ **Zjišťoval jste si nějaké rady, jak hrát stopera, od zkušenějších obránců?**

Ne, čerpám jen ze svých zkušeností, ve fotbale jsem už něco zažil. Že bych volal Charvajzovi (bývalý kapitán Kopaniny Jan Charvát), to ne. I když jsme dobří kamarádi, nevyzvídal jsem od něj, jak by se to mělo hrát, ač byl výborný stoper. Jeho přístup k fotbalu, jeho razance, odhad, persona, ▶

Trenéře, vrať te mě do útoku, jako by prosil...

Na podzim Bohuslav spíše hráče honil, než jim unikal.

to všechno tady chybí. Takového člověka Kopanina nemá, bohužel. V tuhle chvíli bych jeho roli měl zastoupit já, doufám, že to bude vidět.

■ **Ríkáte, že se neženete do útoku, ale nechybí vám góly?**

Chybí! Když vyhrájeme, tak to nevadí, jenže když prohrajeme, je to pro mě těžké. Góly mi chybí hodně, rád je dávám a chtěl bych je dávat dál. Jsem a budu útočník. Obrana je teď ale důležitější. Chodím na standardky, kde musím přehodit myšlení a soustředit se na zakončení, protože se do gólových situací nedostávám tak často. Jako obránce bych je měl proměnit na první pokus. Pokud se mi to nepodaří, další šance už nemusí přijít.

■ **Kde je podle vás důvod toho, že Kopanina po sestupu z divize hraje dole i v přeboru?**

Je tady hrozný mladý tým, jsme jen dva starší kluci, jinak nezkušené mládí. Zkušenosti chybí. Je to od nás někdy naivní, měkčoučké. Někteří hráči nešlápnu do soubojů, nezabojují. Nezvládl se začátek sezony, taky chybí sebevědomí.

■ **Po sezonách, kdy jste hráli o záchranu v divizi, jste se asi těšili na klid v přeboru, který, zdá se, nepřichází.**

V klidu to teď není, to je pravda. V tabulce je to našouchané nahore i dole, pro diváka to musí být zajímavé. My jsme se po špatném začátku trochu

zvedli, situace se srovnává. Když se nikdo nezraní a tým se v zimě ještě trochu posílí, nemuseli bychom o záchranu vůbec hrát.

■ **Co jste vůbec od Kopaniny před začátkem přeboru očekával?**

V první řadě jsem nepočítal s tím, že bych na Kopanině pokračoval. Byl jsem předběžně domluvený v Brandejsku, kde bydlím a hraji tam okresní přebor. Na poslední chvíli mě ale na Kopanině přemluvili, abych ještě zůstal. Bál jsem se o budoucnost Kopaniny, která je pro mě víc než fotbalovým klubem, tak jsem kývl na pomoc. Nebude to tak ale věčně, časově už je to pro mě náročné, začínám cítit i zdraví, už to není úplně ono. Vedení na Kopanině musí zapracovat a sehnat nové lidi.

■ **Vy tedy vydržíte do léta?**

Zatím jsme domluvení do zimy, pak se uvidí. Když se seženou lidi, rád bych si to zjednodušil pro sebe i rodinu. Mám dvě děti, chci se jim víc věnovat. Z Brandejska je na Kopaninu nedostanu, je to daleko, já jsem od rána do večera v práci, k tomu ještě fotbal. Doma mi to ještě tolerují, ale nebude to napořád. To by ani nešlo. Výhoda je, že se nejezdí žádné velké výlety, přebor se hraje jen v Praze, to se ještě dá. Ale už mě to táhne domů. Kluk tam začal hrát fotbal, hřiště máme sto metrů od baráku, zakládáme tam s kamarády mládež, tomuhle se chci v budoucnu věnovat.

INZERCE

kasa.cz
jděte rovnou ke kase

Osobní přístup v prodejně internetového obchodu.

V každé prodejně **KASAHOUSE** můžete využít náš školený personál.

**TISÍCE
POLOŽEK**
za internetové
ceny skladem

**5
MINUT**
bleskurychlé
odbavení

**REKLAMACE
DO 30
DNÍ**
řešíme výměnou

www.kasa.cz

Skorkovská 1511, 198 00 Praha 9 - Černý Most
V Oblouku 266, 251 01 Průhonice/Čestlice

PO-PÁ 8-20
SO-NE 9-19

841 800 800

POD PALBOU

VŽDYCKY UDĚLÁTE CHYBU!

ROZHODČÍ PAVEL PETRÁŠEK V PRAVIDELNÉM DOTAZNÍKU

TEXT: LUKÁŠ VRKOČ FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Kdyby tak bylo každé utkání jako to mezi Horními Měcholupy a dorostem Sparty, to by si rozhodčí PAVEL PETRÁŠEK liboval. Jenže není, a tak se občas alespoň směje vtipným momentům ze hřiště.

■ **Proč jste se dal na dráhu rozhodčího?**

Začalo to na střední škole, kde jsme si mezi spolužáky jen tak z legrace dávali žluté a červené karty. Pak jsem začal chodit jako rozhodčí na školní fotbalovou ligu a řekl jsem si, že bych to mohl zkusit v opravdovém velkém fotbale.

■ **Co říkají vaši blízcí na to, že jste člověkem, jemuž lidé občas sprostě nadávají?**

Mě názory lidí, kteří se neumějí chovat, v podstatě vůbec nezajímají. Má rodina a přátelé vědí, že si tyhle věci nepřipouštím k tělu. Mluvíme spíš o vtipných momentech, které na hřišti zažiju.

■ **Vzpomenete si na zápas, který se vám povedl od první do poslední minuty? Kolik jich bylo?**

Vždycky uděláte nějakou chybu, ale občas se vám zdá, že se vám všechno daří. Vzpomínám si na přátelský zápas mezi muži Horních Měcholup a dorostenci Sparty. Pokud jsem tam udělal nějakou chybu, tak mi to ni-

kdo nevyčítal. Oba týmy se soustředily pouze na fotbal. Takové zápasy mám moc rád, ale v kariéře jsem jich zažil opravdu málo.

■ **Stal se vám na hřišti někdy nějaký trapas?**

Já myslím, že nic významného se v tomto směru v mých utkáních nestalo.

■ **Kterého kolegu berete jako vzor ideálního rozhodčího a proč?**

Nejsem typ, který by si vyhlédl vzor a snažil se ho napodobit. Ale když se někomu povede zápas, chci ty dobré věci pak použít i ve svém utkání.

■ **Kam byste fanoušky fotbalu v Praze pozval na nejlepší pivo?**

Řekl bych, že za rok vypiju tolik piva, co běžný fotbalový fanoušek za jeden víkend. Nejsem znalec. Pivo nebo cokoliv jiného bych si já osobně nejvíce vychutnal v nekuřáckém prostředí. Ale to se v okolí fotbalových stadionů hledá bohužel těžko.

■ **Kolik se dá ve vašem případě psíkaním/máváním měsíčně vydělat?**

Je to dost na to, abych během sezony nemusel vybírat peníze na svačinu z bankomatu. Nepočítám to. Hlavně to člověk nemůže brát jako stálý příjem, ale je skvělé, že mi někdo platí za to, co dělám rád. V nejbližší době se nám prý odměny zvýší, tak to pak asi bude třeba hlásit na finanční úřad. ■

Hledali byste v Pavlovi učitele?

PAVEL PETRÁŠEK

- Vystudoval matematicko-fyzikální fakultu Univerzity Karlovy v Praze.
- Pracuje jako učitel: „Doufám, že až do důchodu budu. Psychicky je to docela náročná práce, ale když pak vidíte, jak se žáci zlepšují, stojí za to!“ usmívá se.
- Milovník volejbalu a počítačové hry World of Tanks.

U LESA

K RADNICI

KE HŘIŠTI

Stačí si vybrat

www.grandreality.cz

S.K. TŘEBORADICE

TÉMA

PŘIJĎTE NA KLOBÁSU!

JAK PŘILÁKAT DIVÁKY NA FOTBAL V PRAZE? SVAZ SE SNAŽÍ, ALE BOJUJE S OHROMNOU KONKURENCÍ

TEXT: LUKÁŠ VRKOČ, ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: ONDŘEJ HANUŠ, PAVEL JIŘÍK ST.

Pro sledovanost svých soutěží dělá Pražský fotbalový svaz maximum. Pro přebor tím spíš. Jenže diváci v hlavním městě ne a ne chodit na fotbal. Ale není to jen obrovská konkurence aktivit, co brzdí rozlet návštěvnosti přímo na zápasech, nikoliv však sledovanost.

Konkurence, informovanost, klubismus a klasická chuť přijít na pivo a párek. To jsou podle zástupců PFS hlavní příčiny, proč na fotbalová utkání v Praze nechodí více lidí. Průměr na zápas v probíhající sezoně přeboru? Jedenasedmdesát diváků. Na druhou stranu je potěšitelný alespoň fakt, že fanoušci na stadionech po celém hlavním městě oproti posledním ročníkům neubývají.

KONKURENCE ATD.

„Stejně jako zástupci ostatních sportů bojujeme s obrovskou konkurencí sportovních i kulturních aktivit v Praze. A jelikož i fotbalových zápasů jsou na jejím území za víkend desítky, nic moc se s tím nedá dělat,“ tvrdí místopředseda svazu Michal Fischer. Má pravdu, od první ligy až po soutěže nejmladšího potěru je v sobotu i neděli během sezony utkání nepočítaně. A k nim kromě kultury mnoho dalších možností. Jenže pak jsou tady témata a fakta, jež by měly ovlivňovat samotné oddíly. Tím je informovanost okolí o dění na jednotlivých hřištích a třeba chybějící pozvánky na zápasy. „V tomhle mají kluby velké rezervy,“ přiznává místopředseda. Fakt, že u přeborových týmů

v polovině případů chybějí kvalitně fungující internetové stránky, a třeba i ty facebookové, které v dnešní době fungují jako geniální nástroj propagace, jeho slova opět potvrzuje.

Co však Michalu Fischerovi chybí, je klubismus. „Dřív celý klub fungoval více pospolu. Hráči mládežnických týmů i s rodiči pravidelně navštěvovali zápasy děcka i dalších kategorií. Dnes je slovo klubismus de facto prázdňé a všichni mizí po svých utkáních okamžitě domů. Samozřejmě až na výjimky, které můžeme ale vidat spíše na okrajích Prahy,“ říká přesvědčeně zástupce Pražského fotbalového svazu.

COS (NE)ZÁJMEM?

„Kluby by měly probudit v lidech touhu přijít na klobásu nebo bramboráky a pivo do příjemného rodinného prostředí. Jasně že v listopadu, kdy teploty klesají, je to složitější, ale většina sezony se hraje v měsících, kdy lze na stadionu u fotbalu strávit příjemný čas,“ dává Michal Fischer návod, přičemž si je vědom i toho, že sám svaz přispívá k pohodlnosti fanoušků

Místopředseda PFS Michal Fischer

NÁVŠTĚVNOST PŘEBORU

Aktuální sezona:

Celkem	7 420 diváků
Průměr na zápas	71 diváků
<small>(stav po třinácti odehraných kolech)</small>	

Sezona 2012–2013:

Celkem	14 820 diváků
Průměr na zápas	62 diváků

Sezona 2011–2012:

Celkem	19 332 diváků
Průměr na zápas	63 diváků
<small>(v soutěži bylo 18 týmů, hrálo se 34 kol)</small>	

třeba tím, že rozjel projekt internetových přenosů. Lidé si opravdu chtě nechtě někdy zápas oblíbeného pražského klubu raději prohlédnou v teple domova. Právě banálně znějící pozvánka na buřtu z titulku i vyjádření místopředsedy

PFS může být nástrojem, jak přilákat lidi na zápasy týmu, v němž třeba vyrůstali. Pak je tady samozřejmě důležitá úroveň hry, která nesmí nudit, ba naopak, ale to už je příběh na zcela jině téma... ■▶

JAK PFS PROPAGUJE FOTBAL

Internetové stránky – Web www.fotbalpraha.cz nemá na podobné úrovni u ostatních sportů konkurenci a je bezesporu výkladní skříň pražského fotbalu. Pravidelné reportáže z utkání přeboru, víkendová shrnutí, pozvánky, články z nižších soutěží, odkazy na internetové přenosy, jejich následné sestřihy – co může být víc?

TV přenosy – Aby zápasy patě nejvyšší fotbalové soutěže měly pravidelně své videopřenosy, to snad neexistuje ani v Anglii. A když tak jedině z popudu samotných klubů. Projekt TV.com je jediným o Pražská teplárenská přebor mužů dává neskutečný luxus a pohodlí. Zároveň však ubírá diváky na stadionech.

Časopis – Barevný magazín, který držíte v ruce, už čtvrtou sezonu mapuje dění v pražském fotbale. Pravidelně představuje jednotlivé kluby (nejen z přeboru), hráče, cílí na mládež, nabízí různé formy metodiky tréninku a mnoho dalších zajímavostí. V očích fanoušků dokresluje vynikající propagaci ze strany PFS.

MÍŇ LIDÍ, ALE LEPŠÍ SERVIS

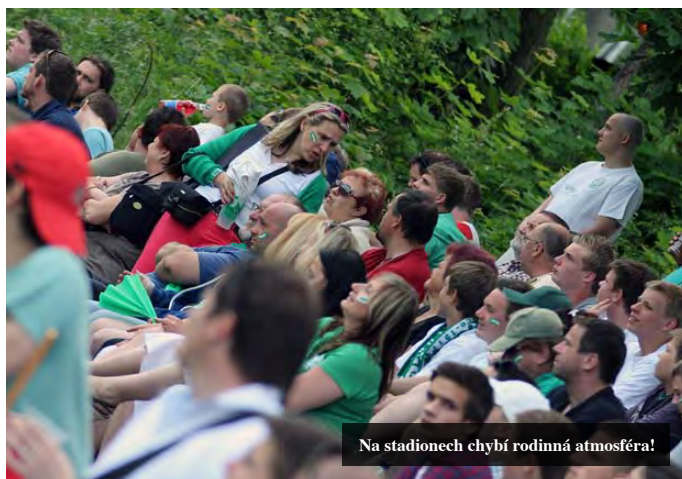
Sám kdysi býval aktivním fotbalistou, ale dál než do Slovanu Bohnice to nedotáhl. Z osmašedesátiletého VRATISLAVA LÁTALA se tak stal alespoň pilný fanoušek, který pravidelně obřází pražské stadiony. A protože během desítek let viděl nespočet zápasů, může porovnávat. A zatímco zázemí a servis pro fanouška se podle něj zlepšily, spousta věcí se mu nelíbí.

■ **Na jaké stadiony v Praze nejčastěji chodíte?**

Bydlím na severu Prahy a jako kluk jsem hrál za Slovan Bohnice, takže nejvíc chodím tam. A protože mám jako důchodce spoustu času, občas zajdu i na Admiru nebo do Ďáblic. A pochopitelně se někdy zajedu kouknout i na Šmícu a spol. do Chaber...

■ **Jak byste srovnal samotné zápasy a atmosféru okolo nich s dobou před třiceti lety?**

Za komunistů určitě chodilo mnohem víc lidí, v Bohnicích vždycky obsypali zábradlí jako vosy. A bylo to celý takový rodinnější. Lidi si šli na fotbal pokecat, dát si klobásu a pivo, pobavit se. Dneska jich přijde pár a ce-

Na stadionech chybí rodinná atmosféra!

lou dobu sprostě řvou na rozhodčí. Přijde mi, že si tam ventilují svoje problémy.

■ **Ale pivo a klobásy k fotbalu přece patří pořád.**

To jo, třeba na Admire nebo v Ďáblicích dělají opravdu luxusní klobásy. A nejen klobásy, přijde mi, že v mnoha klubech šel servis pro fanoušky hodně nahoru. Je určitě širší nabídka občerstvení, dělají se třeba

tomboly a podobné akce. Ale co se týče atmosféry, už to tolik není o té pohodě.

■ **Zlepšilo se podle vás ještě něco, například prezentace klubů na internetu?**

„Jéžíš, já jsem starý chlap, s těmahle internetama na mě nechoďte, já to doma ani nemám. (směje se) Ale co se tak na fotbale bavím s různými lidmi, tak si to pochvalují. Díky in-

ternetu můžete být s tím svým mančafem jakoby v užším kontaktu. To samozřejmě taky dřív nebylo.

■ **A co se podle vás kromě zmíněné atmosféry naopak zhoršilo?**

Já mám pocit, že samotný fotbal. Je to spíš nakopávání a běhání jak na atletice. Ty kluci nejsou dneska tak šikovný jako kdysi. Asi je to daný tím, že se jich fotbalu věnuje míň a trenéři musí pracovat s menší kvalitou. A taky mi lezou krkem ty všemožný bafuňáři a úplatkářský kauzy. I když to se takhle nízkých soutěží snad netýká.

■ **Komu vlastně fandíte?**

Samozřejmě Bohnicím, klukům to letos celkem šlape, mohli by konečně do A třídy. A jinak v lize Spartě. Tam taky občas zajdu, ale spíš se kouknu v televizi.

■ **A televizní přenosy mají podle vás dobrou úroveň?**

To záleží na stanici. Třeba na Nově tam furt cpou reklamy a přijde mi, že ty komentátoři tomu moc nerozumí a melou dokola naučený fráze. Je to takový amatérský. Ale na ČT to dělají dobře, navíc těch zápasů vysílají opravdu hodně, tam si moc není na co stěžovat... ▶

PREZENTACE JE VÝBORNÁ!

Dlouhá léta píše o fotbale v renomovaných českých denících. Navštívil za ně stovky zápasů a vyzpovídal desítky světových hráčů. To samé však dělá RADIM TRUSINA z MF Dnes pro pražský fotbal. A nemůže si stěžovat!

■ Jak se ti píše o přeboru, má nějaká specifika?

Přebor je z mého pohledu neprávem podceňovaná soutěž, která nabízí spoustu zajímavých zápletek, příběhů a v neposlední řadě i několik velmi atraktivních fotbalových jmen. Ty jí dávají ještě větší prestiž. V rámci své práce jsem navštívil i zápasy přeborů v jiných krajích a nesouhlasím, že je ten pražský zásadně slabší. Neříkám, že je nejlepší, ale je rozhodně dobrý. To, že je pražský přebor kvalitní, dokazují i vyjádření spousty klubů z nižších pražských soutěží. Často mají dlouhodobou vizi dostat se právě do přeboru, v I. A třídě je to velmi častý cíl – bod, k němuž se celky upínají. Z toho vyplývá, že se mi o přeboru píše dobře a lehce, protože je o čem. Za ty roky, co o něm referuji, bych řekl, že je to vstřícná a otevřená soutěž. Specifikem je, že je to v dnešní bojovné a agresivní době

Redaktor MF DNES, Speciálu a šéf webu www.fotbalpraha.cz Radim Trusina

poměrně přátelská soutěž. Může to být dáno tím, že Praha je podle rozlohy jasně nejmenší kraj v Česku – kluby k sobě i díky tomu mají blíž. Navíc obecně v posledních letech nemají, až na výjimky, velký zájem postupovat do divize, takže utkání nebývají tak vyhrocená jako jinde. Za specifikum, v dobrém smyslu slova, považuji i velice dobré výkony rozhodčích.

■ Jsou aktéři vstřícnější než profici, s nimiž jsi normálně v kontaktu?

Drtivá většina ano. Kluby si zvykly na to, že se o přeboru v posledních letech na serveru fotbalpraha.cz detailně referuje. Berou jako součást zápasu, že se k němu vyjadřují, dávají

rozhovory, fotí se... Přebor jsem sám dlouhá léta hrál, vždycky se rozebíral každý článek, komentář, fotka, je to pevná součást života v kabinách, navíc web pomáhá plnit týmové kasy. (směje se) Myslím, že kompletní informace a statistiky z přeboru oceňují i trenéři v přípravách. Na přeboru mě baví, že ho hrají normální kluci, kteří nejsou svázáni žádnými komunikačními manuály, říkají věci tak, jak je cítí, jsou bezprostřední. Chápu, že web je tady pro ztraktivnější soutěže, na čemž by měli mít zájem. Zásadní rozdíl oproti některým profesionálům je, že se nechovají nadřazeně, podrážděně a neházejí své chyby na hřišti na novináře. Stává se, že někdo v pozápasových emocích nereaguje na žádost o krátký rozhovor úplně vhodně, ale to jsou jednotky případů za sezonu. Že by byl někdo vyloženě nepřijemný nebo zcela odmítl rozhovor, to se stává výjimečně.

■ Co by se dalo udělat víc, aby byl přebor sledovaný? Nejsou přenosy kontrproduktivní?

Myslím, že se pro sledovanost přeboru dělá maximum. Tahle soutěž má, bohužel, v návštěvnosti limity, což je v Praze logické. Je tady spousta možností, jak trávit volný

čas. Druhá věc je to, že na 500 kilometrech čtverečních funguje přes sto fotbalových klubů. Během víkendu se tak v Praze hrají desítky zápasů, často se kryjí, takže si fanoušci musí vybrat jen jedno utkání, ač by jich normálně třeba navštívili víc. V tomhle mají velkou výhodu menší města a vesnice, kde je fotbal jednou z hlavních zábav a součástí kultury místního života. Pražskému přeboru by určitě slušel průměr aspoň sto lidí na zápas, ale je to složité. Ze strany PFS je, myslím, prezentace soutěže výborná. Více se musí snažit i kluby, vylepšovat zázemí, nalákat do svých areálů celé rodiny, ale to je v dnešní ekonomické situaci velmi složité. Přenosy jako kontraproduktivní nevnímám. Kdo si chce opravdu vychutnat a užít fotbal, nepustí si ho na internetu, ale půjde se podívat přímo na stadion. Přenosy možná ubírají jednotky diváků, kterým se nechce cestovat nebo je odradí nepřízeň počasí, ale rozhodně kvůli tomu neklesají návštěvy o desítky. Na fotbale v Praze je hezké i to, že vždycky a všude potkáte nějakého známého, s nímž si můžete popovídat. To se vám u internetového přenosu nestane. ■▶

Jedním z nástrojů propagace ze strany PFS jsou videopřenosy.

Trenéři i hráči se snaží, aby byli diváci spokojeni. Pro ně se to přece hraje. Jen na to pivo a klobásu přijít...

INZERCE

Právě vychází

NEJSTARŠÍ ČESKÝ
SPORTOVNÍ ČASOPIS!

GÓL jen za 15 korun!

gól

Fotbal je o gólech, **GÓL** je o fotbale!

ZAJÍMAVOST

KDYŽ MÁ STŘELEC RUKAVICE...

BRANKÁŘ MARTIN TLUSTÝ Z HÁJŮ JE SPECIALISTOU NA ZAHRÁVÁNÍ POKUTOVÝCH KOPŮ. V TĚHLE DISCIPLÍNĚ MÁ VYNIKAJÍCÍ BILANCI, NEDAL JENOM JEDNOU.

TEXT: RADIM TRUSINA FOTO: ONDŘEJ HANUŠ

Před třemi roky předvedl brankář MARTIN TLUSTÝ unikátní sérii: nedostal gól ze sedmi penalt po sobě! Teď na sebe gólman Hájů upozornil znovu a zase to byla neobvyklá situace spojená s pokutovými kopy. Tlustý šel v zápase Pražská teplárenská přeboru proti Libuši na penaltu, ač už ve stejném utkání jednu neproměnil.

Nebývá zvykem, aby byl brankář týmu zároveň nejlepším střelcem mužstva. Přesně to v průběhu listopadu platilo na Hájích: Martin Tlustý se dělil o první místo v týmové tabulce kanonýrů se čtyřmi góly. Mohlo jich být ale pět – jednu penaltu 26letý gólman zahodil. „Byla to první penalta, kterou jsem kdy nedal na velkém hřišti,“ ohlížel se Tlustý. Stalo se tak v půlce října, kdy na hájeckou umělku přijela Libuš a za stavu 0:0 čelila penaltě. Jak je v celku z Jižního Města v posledních čtyřech letech zvykem, k míči přes celé hřiště přispěchal muž v rukavicích. Střela po levé ruce kolegy Rohlíčka brankou neskončila. „Brankář dal zázračně ruku nahoru. Když míč letěl, myslel jsem si, že to bude gól,“ vrátil se Tlustý k okamžiku, na který nebyl

zvyklý. Při penaltách byl totiž do té doby stoprocentní. „Penalty neproměnili už mnohem větší borci než já. Jednou to přijít muselo. Cestou zpátky do branky jsem si nadával. Škoda, že to nepřišlo za rozhodnutého stavu, ale ve chvíli, kdy to bylo 0:0 a my potřebovali vyhrát.“

KRIZOVÝ OKAMŽIK

Tím ale penaltový příběh tohoto zápasu pro Tlustého neskončil. Těsně po pauze ho střelou z 11 metrů překonal Pohořelý a Libuš vedla už 3:0. Brzy ovšem Hájé dostaly šanci kopat

přehazoval Radek Fedič, jenže vtom obránce Jan Slabý zavel: „Řekl mi, ať nejsem srab a jdu. Jen volil trochu ostřejší slova,“ usmívá se Tlustý. „Nebylo to z mojí hlavy. Neměl jsem v tu chvíli takové sebevědomí, abych řekl, že teď penaltu v klidu proměním. Ani trenér ale nic nenamítal, tak jsem šel. Byl jsem docela nervózní, ta cesta přes celé hřiště byla dlouhá...“ Penaltu Tlustý s přehledem proměnil, přesto Hájé padly 1:4. Hned za týden šel kopat znovu proti Zbraslavi, tentokrát bez potíží dal, ač Hájé znovu prohrály.

NEJZNÁMĚJŠÍ BRANKÁŘI-STŘELCI

Rogério Ceni (Brazílie)	107 gólů v lize a reprezentaci
José Luis Chilavert (Paraguay)	62
René Higuita (Kolumbie)	41
Dimitar Ivankov (Bulharsko)	41
Jorge Campos (Mexiko)	39
Johnny Vegas Fernández (Peru)	39
Hans-Jörg Butt (Německo)	39

další penaltu. A znovu padla volba na Tlustého. „No, to byl krizový okamžik. Abych se přiznal, moc se mi na tu druhou penaltu nechtělo.“

Tlustý gesty naznačoval, že zůstane v brance, ať si míč vezme někdo jiný. A stalo se. Balon už si v rukách

V tom okamžiku se spolehlivý brankář dostal na 4 góly. „Kluci si ze mě dělali v kabině srandu, že jsem nejlepší střelec týmu. Padlo to i při zápase proti Královicím, kdy se jejich hráči smáli, že mám víc gólů než jeden jejich záložník. Ten si z toho dělal

legraci taky,“ popisuje. „Tolik gólů, to je můj osobák. Nejvíce jsem dal za sezonu dva. Loni jsme žádnou penaltu nekopali. Myslím, že máme na dlouhou dobu vybráno a do konce této sezony už moc penalt kopat nebudeme.“

Co se téhle fotbalové dovednosti týče, je na Hájích právě Tlustý největším expertem. Za bývalého trenéra Zdeňka Slabého se zavedla praxe, že právě dlouholetá brankářská jednička týmu bude při mistrovských zápasech určovat, kdo má na penaltu jít. Ze své pozice měl totiž výborný přehled o tom, jak se komu v tréninku při nácviku těchto situací dařilo. Tlustý ale neměl těžkou práci. Jednou určil sám sebe a od té chvíle k penaltě nikoho nepustil.

„Stal se z toho trochu zvyk. Když kopeme penaltu, kluci už tak nějak automaticky počítají s tím, že si míč vezmu já,“ vypráví. „S trenérem Procházkou jsme se o tom ne bavili. V přípravě jsme kopali jednu penaltu, já se k ní hned hrnul a dal ji. Tenkrát měl trenér takové klasické průpovědky, že když ji nedám, budu muset rychle běžet zpátky. Pak tahle situace nastala v mistráku, tam už tak plný humoru nebyl. Když jsem si v přeboru míč stavěl poprvé, asi byl trochu nervózní,“ směje se Tlustý. ▶

Gólman Hájů Martin Tlustý a jeho činnost. Na rozdíl od kolegů jich dělá mnoho.

Že by se chystal na přeběhnutí hřiště?

Ač jednou zaváhal, i nadále plánuje, že bude z penalt zvyšovat počty svých gólových úspěchů i v budoucnosti. „Zatím to tak vypadá, neměl jsem žádné náznaky, že už bych je neměl kopat,“ říká Tlustý. „Po prvním zaváhání s Libuší bych si už jako brankář na další penaltu netroufl. Kluci mě k tomu ale přemluvili a já to napravil. Jako hráč v poli bych s tím asi neměl problém, ale tady pořád riskuju to, že nedám zase a my kvůli tomu inkasujeme, protože se nestihnu vrátit. V tomhle ohledu je to trochu nebezpečné. Ted' se ale nebojím, půjdu znovu a rád.“

JAKO PAVEL HORVÁTH

Díky pokutovým kopům, jejich likvidaci i proměňování, se stal v pražském přeboru známou osobou. Pro Háje znamená to samé co Pavel Horváth pro Plzeň – myšleno ve střídání pokutových kopů, na které je Horváth specialista. „Každopádně asi vím, jak se Horváth cítil, když nedal penaltu proti Slavii a šel na další proti Jablonci,“ přemítá penaltový démon Tlustý. „Sice to vypadá, že jsem mimo penalty úplně marnej, ale nevdáť mi to,“ vtipkoval už před třemi roky. Nejvíce byl se zahráváním pokutových kopů v Česku spojovaný gólman Ra-

dek Šňozík, který se k nim rád stavěl, když chytal za Bohemians 1905. Jeden ligový gól z penalty zaznamenal i Radek Černý ze Slavie. I v nižších soutěžích se občas najdou brankáři, kteří se rádi převtělí do role střelce. Například v Chocni, která hraje pardubický přebor, byl před dvěma lety nejlepším kanonýrem sezony Libor Gerčák s pěti góly. Všechny dal z penalt – v kombinaci s tím, že se týmu v ofenzivě vůbec nedařilo, vznikla takhle kuriózní situace. „O mně se ví, že nemám rád běhání. Kdybych penaltu nedal, musel bych sprintovat sto metrů zpátky, takže mám ze všech největší motivaci, abych proměnil,“ komentoval to s humorem Gerčák, který je známý i z futsalové reprezentace, za níž dal i několik gólů ze hry. I on zažil situaci, kdy v jednom zápase kopal dvě penalty a jednu neproměnil. „První jsem dal, druhou ne. Na svoji obhajobu říkám, že nebyla, proto jsem ji kopl do zdi. Od ní se míč našťáší odrazil daleko, takže jsem to do brány stihl.“

I když jsou góly pro brankáře něčím výjimečným, Tlustý si nevede evidenci, kolikrát už zvedal ruce poté, co skóroval. „Těch gólů bude kolem deseti,“ odhaduje. „Doufám ale, že jsem ještě neskončil.“

Rudí před derby „S“ na podzim 1948: zleva Říha, Kunderát, Menclík, Cejp, Koubek, Kuchler, Ludl, Bláha, pod nimi Senecký, Horák a Hronek.

LEGENDA

ŘÍHA, DRIBLÉR OD PÁNABOHA

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI HISTORIE PRAŽSKÉHO FOTBALU JAK JE (MOŽNÁ) NEZNÁTE

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK FOTO: ARCHIV AUTORA

Na podzim roku 1956 si pětáctřicet tisíc fanoušků na Spartě náramně užilo utkání českých fotbalových internacionálů s někdejšími soupeři z Rakouska. I bez Bicana, který byl právě jako trenér Slavie na jihoafrickém zájezdu, vyhráli naši 5:3. O góly se museli postarat spart'anskí veteráni – Josef Ludl vstřelil tři, JAN ŘÍHA dva. A zejména technické kousky posledně jmenované hvězdy co chvíli rozbouřily hlediště uragánem nadšení!

Jedno z četných Říhových kouzel onoho nádherného odpoledne autor těchto řádek nezapomene, co živ bude. Dvaapadesátiletý František Plánička poslal dlouhý výkop na pravé křídlo. Jedenačtyřicetiletý Jan Říha popošel i se svým bdělým strážcem míči tři čtyři krůčky naproti, přímo ze vzduchu si jej stáhl špičkou levačky, v tomtéž okamžiku provedl otočku na patě pravé nohy a teprve tváří k brance vídeňských legend si merunu pustil do běhu kousíček před kopačku. Působilo to tak

samozřejmě, prostě, jednoduše – jako všechno, co je dokonalé...

OD OTAVY NA LETNOU

Písek nikdy nebyl vyhlášenou fotbalovou línou. V letech Honzova zranění se tam hrála pouze jihočeská regionální soutěž, ale dění v týmu usměřňoval exspartan Antonín Jíran a ten si mimořádně talentovaného mládence, který už v patnácti oblékal dres prvního mužstva, vzal jaksepatří do práce.

V předjaří roku 1934 povolal stavitel národního mužstva Karel Petruš k výběrovým zápasům několik desítek slibných hráčů. Byl mezi nimi i v Praze ještě neznámý kudmatý Písečák. V Dolíčku proti ligovým kloanům s ním tréna zacvičila tak, že vybuchl na celé čáře. Doma potom zase válel jako z partesu, a tak si po dvou letech pro něho přijeli ze Slavie, aby ho vyzkoušeli v jabloneckém přáteláčku. Na hřišti pobyl všeho všudy asi třicet minut, skoro se nepotkal s míčem – zkrátka neuspěl. Rok poté projevila vážný zájem Viktoria Plzeň, vytáhlý student jí bez zaváhání pode-

JAN ŘÍHA

■ 11. 11. 1915–18. 12. 1995 ■ **Kariéra:** 1930 SK Písek, 1937 Sparta – do roku 1950 ■ **Ligová dráha:** 222 zápasů v dresu Sparty; 111 gólů ■ **Mistrovské tituly:** 1938, 1939, 1944, 1946 a 1948 ■ **Mezistátní zápasy:** 25 utkání (z toho 2 na MS) v letech 1937–1948; 8 gólů

psal přestupní lístky – leč právě v té chvíli vzal Spartě roha Ferdinand Fazinek a začala shánka po novém pravém křídle. Že už se Říha upsal Plzeňským? Pro ostřílené funkcionáře ACS to bylo brnkačka.

Začala podzimní sezona roku 1937 a s ní jeden z nejstrmějších vpádů na velkou domácí i mezinárodní scénu. Ve dvou přípravných zápasech ve Zlíně a v Břeclavi nastřílel Říha rovnou polovinu z deseti spart'anských gólů. V ligové premiéře pomohl vítězným gólem skolit Židenice (2:1). Týden poté se v derby na Slavii (znovu 2:1) mezi střelce nezapsal, zato perfektně přihrál na oba góly. „Potvrdil, že v něm Sparta získala velkou posilu,“ napsala Ná-

rodní politika. Novic dostal mimořádnou prémii 1 000 Kč (tehdy to odpovídalo velmi slušnému měsíčnímu platu) a zděšená maminka se jela na Letnou přeptat, zda je to pravda. Co jestli se Jenda v té Praze zapletl do nějaké nekalosti? Když ji ujistili, že si její syn ty peníze opravdu vydělal, jen nevěřičně kroutila hlavou: „*Tím honěním za mičudou?*“

Čtyři neděle poté debutoval v Budapešti v národním mužstvu a otevřel skóre zápasu. V půli byl ještě stav nerozhodný, ale po přestávce famózní György Sárosi, který už předtím jednou překonal Pláničku, přidal ještě šest gólů a projeli jsme to hanebně 3:8. Nicméně Říha jediný z nováčků v sestavě plně obstál. Všech jedenáct Maďarů ▶

Jan Říha střílí hlavou ve finále dvouskupinové ligy 1945-46, ve kterém Sparta porazila Slavii 4:2 a 5:0. Zleva jsou tu ještě jeho slávisťický jmenovec Bohumil, spart'án Jiří Zmatlík a slávista Karel Trojan.

V utkání českého týmu proti Rakušanům na podzim 1939 udělal Říha jednu ze svých nevyzpytatelných klíčků i brankáři Platzerovi, ale gól z toho nakonec nebyl.

V objetí nadšených fanoušků roku 1946 po výhře 3:2 nad Derby County, čerstvým vítězem Anglického poháru. Ze spart'ánů jsou na snímku ještě záložníci Ladislav Koubek a Lubomír Bláha.

Československo – Jugoslávie 5:4 v říjnu 1937 na Spartě. Říhovo druhé mezistátní utkání, druhý gól a první vítězství. Tady uniká Matošičovi.

DROBNÉ KLEPY

KEEP SMILING

Jakkoliv mu těsný kontakt se soupeři nebyl po chuti, dovedl na něj reagovat s humorem. Jednou v náhlém rozmaru bloudil po celém hřišti a Kolman krok za krokem s ním. Když ho dovedl až ke spart'anskému brankáři Karlu Horákoví, zeptal se ho: „A když si teď odskočím na záchod, půjdeš taky se mnou?“ Jeho souboje s Čihákem bývaly před vzájemnými mači Sparty s Viktorou i po nich vědním tématem pro novináře. Před jedním kláním se ho zeptali, jak se těší na nové setkání, a Říha odpo-

věděl: „Už se nemohu dočkat, jak si zahraju. Celý zápas mu zase budu šlapat po rukou...“

HONIČKA S MACHADEM

Na MS 1938 vsadili Brazilci na to, že náš tým rozkopou, a vskutku se jim to podařilo; po remíze 1:1 už k opakovanému kláním nemohli na hřiště v Bordeaux znovu vyběhnout Plánička se zlomenou rukou, Oldřich Nejedlý s oteklým kolénem – a vyloučený Říha. Proč šel ven? Jeho běžný foul mu Machado začal oplácet už na zemi. A když se pak

div nepopravil, maďarský sudí Herczka diplomaticky, ale nespravedlivě poslal pod sprchu oba. Horkokrevný Jihoameričan toho ještě neměl dost a začal Čecha pronásledovat v tunelu k šatnám. Říha raději popoběhl – ale běda, chodbu uzavírala mříž, kterou zvenčí nešlo otevřít. Ještě že se tam zrovna motal už předtím vyloučený Brazilec Zezé. Když mu český hráč dílem francouzsky a dílem posunčinou naznačil, že šel také ven, srdečně se zasmál a pustil ho dovnitř – právě včas, protože rozkohoutě-

nému Machadovi chybělo už jen pár kroků.

NENECHTE MALÍČKÝCH PŘIJÍTI KE MNĚ

Na hlavu postavený biblický citát se pokouší vyjádřit nechuť čahouna Říhy k malým strážcům, kteří se mu při jeho driblérských exhibicích neřešitelně pletli pod nohama. Jednou se po sérii takových duelů s Jezberou obrátil k nespokojencům na hlavní tribuně, rozhodil ruce a zoufale zvolal: „Tak mi teda povzte, co s ním mám dělat!“

o něm unisono prohlásilo, že byl z našich nejlepší. A v následujícím roce už hrál na mistrovství světa ve Francii.

KOUZELNÍK, VIRTUOS, KRÁL KLÍČEK

Kolik zápasů by byl sehrál v reprezentaci, kolik gólů by byl nastřílel v dresu se lvem nebýt nacistické okupace a druhé světové války? A kdyby se v letech 1942 a 1946 uskutečnilo mistrovství světa... V Praze tehdy dozrála báječná hráčská generace. A Říha v ní byl vedle Bicana nejzářivější hvězdou! Góly dával oběma nohama i hlavou, uměl vypálit i tvrdě, hlavně však v pravém okamžiku a přesně. A v poli? Koncerty! Jeho klíčky, prohazovačky, obhazovačky, jesličky, patičky a v neposlední řadě přímo učebnicové centry děsily soupeře a okouzlovaly tribuny.

Starší pamětníci tvrdili, že byl u nás prvním útočníkem, na kterého se soustavně hrávala těsná osobní obrana. WM systém k nám tehdy ještě nedorazil, křídla střežili krajní hallové. A všichni ligoví soupeři pečlivě vybírali chlapíky, kteří si měli tak či onak (nejčastěji však onak, rozuměno s pomocí i nepovolených prostředků) poradit s na svou výšku po čertech rychlým spart'ánem. Ze všech jeho zarputilých a nelibostně tvrdých hlídačů se do kolektivní paměti nejvíce zapsali František Kolman z Olomouce a zejména dva malí, ale nad jiné neústupní a rvaví bojovníci Bedřich Jezbera ze Slavie a Josef Čihák ze žižkovské Viktorky. Fotbalová Praha se těmi souboji znamenitě bavila. Říha už méně. Dovedl protihráče obcházet na čtyřklíčkami, ze kterých se jim zamotala hlava, ale „malá piva“, to bylo jeho prokletí.

V těsné izolaci nacistické okupace dozrál do mistrovského formátu. Kdo by ho byl tehdy na evropské pevnině ubránil? Ale ještě po osvobození přidal ke třinácti reprezentačním startům z první republiky a třem za mužstvo Čech a Moravy v roce 1939 devět dalších v letech 1945 až 1948. Byl autorem prvního poválečného gólu národního mužstva – v neděli 14. září 1946 ve 4. minutě utkání se Švýcarskem na Spartě (3:2).

Poslední velkou sezónou prožil na podzim následujícího roku. Exceloval v utkání Sparty s moskevským CDKA, které skončilo naprosto nezaslouženou prohrou 1:2, dvěma góly rozhodl o vítězství národního mužstva nad Rakušany 3:2. Na konci roku vypsala redakce deníku Práce anketu o nejlepšího sportovce republiky. Skončil sedmý –

jediný fotbalista v hvězdném „top ten“.

Později (to už mu prořídla kdysi bohatá kštitice, ale zato jeho tvář přizdobil slušivý bíbr) se s ním jeho někdejší obdivovatelé setkávali jako s řidičem nákladního taxíku. Měl maturitu, to mezi špičkovými fotbalisty jeho éry nebylo právě časté, před únorem 1948 pracoval jako úředník v bance, ale pak nastaly časy bdělých a ostražitých kádrováků. O jednom kádrovém prořesku Jana Říhy si dlouho vyprávěla celá Praha. Když si poúnoroví mocipáni svolali spart'any, aby jim ohlásili, že napříště budou hrát fotbal jen pro radost, řekl: „Tak fajn...“ Spoluhráči ztuhli, co ten Honza blbne. On si ale vychutnal dramatickou pauzu a pak pokračoval: „Klid'o! Když ani fandové nebudou muset platit vstupné...“

MLÁDEŽ

SVĚTOVÉ HVĚZDY? KDEPAK, MÝM VZOREM JE BRÁCHA!

TALENT PATRIK PITTAUER ZE ŠEBEROVA V PRAVIDELNÉM DOTAZNÍKU

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: ARCHIV P. PITTAUERA

Šeberovská fotbalová rodina
i s Patrikem Pittauerem

Zatímco většina začínajících fotbalistů vzhlíží ke světovým hvězdám typu Ronaldo, PATRIK PITTAUER z týmu AFK Olympia Šeberov má jiný vzor – svého bratra Dominika. Zanedlouho třináctiletý stoper či záložník, o kterého projeví zájem i Bohemians 1905, prozradil i to, kde by si jednou rád zahrál. A ve Slavii to rozhodně nebude, tu totiž moc nemusí.

■ Fotbalové začátky:

Měl jsem fotbal rád už od mala, a když začal starší bratr Dominik kopat za Bohemians 1905, bylo rozhodnuto, že to také zkusím.

■ Důležité kroky v kariéře:

Zatím jsou dva. Zaprvé přestup z Čechie Uhřetěves do Šeberova a pak také zájem Bohemians 1905 o mě.

■ Nejoblíbenější trenér:

Musím říct svého otce, který mě trénuje na Šeberově, a také jeho kolegu Jardu Hemmera. Jsou oba sice dost přísní, ale zažíváme s nimi spoustu srandy.

■ Fotbalový vzor:

Už zmíněný starší bratr Dominik.

Patrik (vlevo) během tréninku

■ Oblíbený hráč v ČR:

Tomáš Rosický a Pavel Horváth.

■ Oblíbený světový hráč:

Lionel Messi a Arjen Robben.

■ Oblíbený klub:

Manchester City.

■ Neoblíbený klub:

SK Slavia Praha.

■ Poslední výsledek A-týmu Šeberova v sezoně:

Vyhráli 3:1 nad Juniorem.

■ Nejlepší spoluhráč v týmu:

Náš kapitán Dan Archalous.

■ Sportovní cíl:

Dílčí cíle jsou třeba to, že do každého zápasu jdu s tím, že ho chci vyhrát. A ty dlouhodobé? Hrát v Anglii.

■ ... a kdyby to nevyšlo ve fotbale – čím chce být:

Ještě nejsem úplně rozhodnutý, ale asi by mě bavilo být kuchařem.

■ Dělá i jiný sport než fotbal?

Reprezentuji školu v atletice, florbale a jiných sportech. A také jezdím na freestyle koloběžce.

■ Mimosportovní zájmy:

Baví mě hrát na PSP a také sleduju box.

■ Nejlepší relax a odpočinek:

Hodně dlouhý spánek. To mi jde opravdu dobře.

■ Oblíbené jídlo:

Kachna s knedlíkem!

■ Oblíbená hudba:

Maroon 5 a Rytmus.

■ Prospěch ve škole:

Jako na houpačce, ale celkem to ujde.

■ Počet přátel na facebooku:

150.

■ Typ holky, který se mu líbí:

Hezká, chytrá, hubená a hlavně musí mít ráda mě a fotbal! ■

INZERCE

FSG **SVOBODA**
ŠTEINFELD

zima 2013 | 2014

široký výběr zájezdů za sluncem i na lyže

**NAVŠTIVTE NAŠE PRAŽSKÉ
POBOČKY:**

Vodičkova 25, 110 00 Praha 1, tel.: 221 592 592, vodickova@alexandria.cz
Španělská 2, 120 00 Praha 2, tel.: 221 466 466, info@alexandria.cz

ALEXANDRIA
cestovní kancelář

EXTRA

LEGENDA SLAVIE? VESELÝ BYL PŮVODNĚ DUKLÁK!

FOTBALOVÉ LEGENDY NA JULISCE ZAVZPOMÍNÁJÍ NA FRANTIŠKA VESELÉHO, KTERÝ BY OSLAVIL SEDMDESÁTINY

PŘIPRAVIL: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: ARCHIV ŠTĚPÁNA PHILIPPA

V dresu KFIČR odehrál František Veselý 436 utkání.

Fanoušci Slavie ho považují za jednu z největších ikon svého klubu. Málokdo ovšem ví, že František Veselý začínal s velkým fotbalem na Dukle, se kterou také získal svůj jediný mistrovský titul. U příležitosti jeho nedožitých kulatin si Na Julisce dají dostaveníčko legendy českého fotbalu.

Akce, která vznikla za podpory Městské části Praha 6, se uskuteční v sobotu 7. prosince – ten den by František Veselý oslavil sedmdesátiny. Mnohonásobný československý reprezentant a účastník ME 1976 odehrál právě v dresu Dukly své první

ligové utkání v životě a získal s ní i jediný mistrovský titul v kariéře. Program startuje v devět hodin ráno turnajem mládežnických výběrů. Od jedné odpoledne pak začne zlatý hřeb, zápas internacionálů Dukly proti Klubu fotbalových internacionálů ČR. Obě mužstva jsou složena z členů KFIČR, tudíž se zde představí celá řada bývalých reprezentantů včetně medailistů ze světových i evropských mistrovství a olympijských her.

Namátkou stačí jmenovat Jana Suchopárka, Luboše Kozla, Jiřího Novotného či Vratislava Lokvence, ze starší „gardy“ pak Tibora Mičince,

Ladislava Vízka nebo Antonína Panenku. Pro něj bude mít akce speciální příchuť, protože i on tu bude slavit narozeniny – 2. prosince mu bude 65. „Páňa“ se zároveň postará i o čestný výkop. Po utkání následuje autogramiáda všech zúčastněných. Vstup na celý den bude zdarma. Veselý, který zemřel před čtyřmi lety, byl nedílnou součástí mužstva KFIČR. Patřil dokonce k jeho zakládajícím členům, byl dlouholetým kapitánem a od roku 1991 za něj se-

hrál 436 utkání a nastřílel 161 gólů. S týmem jsou bohužel spjaty i jeho poslední dny – 28. 10. 2009 v Bílině za něj odehrál svůj poslední zápas a o dva dny později se již neprobudil. „Je ohromná škoda, že s Tondou Panenkou nemůžou oslavit narozeniny spolu. Pořád na Frantu vzpomínáme s velkou úctou, protože to byl hráč, který každé utkání hrál naplno a fotbal miloval jako málokdo,“ vzkazuje šéf KFIČR Štěpán Philipp, který akci organizuje.

NA KOHO SE MŮŽETE TĚŠIT

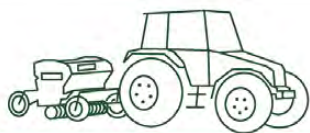
DUKLA

1. Kostelník Petr
2. Samek Václav
3. Suchopárek Jan
4. Kozel Luboš
5. Jeslínek Jiří
6. Rada Petr
7. Urban Luboš
8. Novotný Jiří
9. Fiala Jan
10. Bittengel Günter
11. Štambacher František
12. Bažant Aleš
13. Foldyna Aleš
14. Vašíček Pavel
15. Vizek Ladislav
16. Geleta Ján
17. Macho Ladislav

KFIČR

1. Šimurka Juraj
2. Hunal Tomáš
3. Mlejnek Miroslav
4. Ondra Jiří
5. Votava Tomáš
6. Knošiček Ivo
7. Němec Jiří
8. Mičinec Tibor
9. Lokvenec Vratislav
10. Ulich Ivo
11. Veselý František ml.
12. Hromádko Radovan
13. Kuchař Tomáš
14. Kabyl Jiří
15. Jurkanin Josef
16. Svoboda Zdeněk
17. Steiner Pavel

TESKAHOR SPOL. S.R.O.

TESKAHOR, spol. s.r.o.
Nepravidelná 288/11
Praha 10 - Štěrboholy
102 00

Výstavba, rekonstrukce a údržba přírodních travnatých ploch, hřišť a zahrad

Údržbu a obnovu přírodních travnatých ploch provádíme hlavně strojem Rapid Turf 200, který vykonává několik činností současně: setí, ukládání hnojiva do země, provzdušňování a vertikální prořezávání. Tyto operace provádí s vysokou efektivitou a přesností bez toho, aby narušil trávník nebo jakoukoliv aktivitu na něm. Hra na trávníku může začít ihned po skončení práce. Výsledkem ošetření je hustý, luxusní travní koberec, odolný těžkému opotřebení. V případě zájmu provádíme pískování hrací plochy speciálním pískovačem a hloubkovou aerifikaci strojem Verti - Drain. Dále vyčesávání trávníků a chemické postřiky proti plevelům a na ochranu trávníku proti plísním a jiným chorobám. .

**Odborná údržba umělých trávníků.
Čištění, dekomprese a doplňování granulátu.
Sportovní stavby na klíč.**

Pískovač Easy Spread

Postřikovač

Verti top

Zajišťujeme pokládku travních koberců a realizaci kompletních zavlažovacích systémů.

Rapid Turf 200

Verti - Rake

Verti - Drain

Finančně výhodná varianta rekonstrukce!!!!
Rekonstrukce fotbalových trávníků lze provést využitím materiálu ze stávajícího povrchu plochy hřiště.

Kontaktní osoba:
Karel Horčík
tel.: +420 602 269 911
email: horcik_karel@volny.cz

Více informací naleznete na www.teskahor.cz

TRÉNINK

MLADŠÍ PŘÍPRAVKY SAMOSTATNĚ, RYCHLE, KVALITNĚ

PRAVIDELNÝ SERIÁL O METODICE PŘÍPRAVY MLÁDEŽE

PŘIPRAVIL: RADIM TRUSINA FOTO: PAVEL SLAVÍČEK

Začneme další článek pěkně odshora, tedy od nejprestižnější soutěže světa Ligy mistrů. V posledních deseti letech stoupá počet vstřelených branek, a to ještě k tomu z bezprostřední blízkosti ve středu pokutového území. Tento trend jsme sice zachytili přechodem k malým formám fotbalu, ačkoliv začátky nebyly lehké a lidé, kteří jsou teď spokojeni či to berou jako samozřejmost, začali s velkou nedůvěrou. Co s tím ale dále? Nad tím se zamýšlí Antonín Plachý, vedoucí trenérsko-metodického úseku FAČR, který vám na stránkách Pražského fotbalového speciálu přináší své názory na vedení nejmenších fotbalistů.

Pohybujeme se nyní v kategorii mladších přípravky a vznikají základní otázky: **Jak by měla vypadat hra dětí?** Chceme v mladších přípravkách (U7–U9) naučit děti fotbal Barcelonského A-týmu, plného přihrávek na malém prostoru bez obcházení, bez přímočarosti nebo jen s občasným využitím těchto jevů? Ano, Barcelona je v tom geniální, jenže její hráči všichni umějí velmi dobře tyto základní činnosti a prošli výchovou, kde se všichni v prvních letech mazlili s míčem bez omezování od trenérů křičením typu: „Tak už to dávej.“

KOUKNĚTE NA VZORY

Automaticky si přihrávají a čekají na záběhy a prostrkávачky za obranu, protože všichni umějí vést míč a pře-

jít přes hráče. Naproti tomu Robben, Ribéry, Hazard, Ronaldo či Neymar jsou nejpřínosnější v tom, že přejdou přes hráče či dva a vytvoří přečíslení. Hrát na jeden či dva doteky je ve hře ta nejtěžší varianta. Hráč vlastně již v momentě, kdy přijímá přihrávku, musí vědět, kam chce míč předat. Tento nárok na orientaci v prostoru a rozhodování je pro děti velmi náročný a je podmíněn perfektním ovládnutím míče.

Arséne Wenger například vidí obrovský význam v tom, **jak hráči vedou míč a jsou schopni hrát 1na1.** Význam toho, co učíme v dětských a mládežnických kategoriích, spočívá v tom, zda je pro nás prioritou kombinační hra, nebo umění hráčů přejít přes soupeře, zrychlit, poradit si a řešit samostatně situace. Kam chceme posunout za deset let náš fotbal a naše hráče? Budeme schopni konkurovat? Výchovou proti penězům. Znamená to tedy podstatně větší důraz na kvalitu našich trenérů, a to zejména v dětských kategoriích. Někdy se nadaným dětem v tomto věku povede ve hře uvolnění narážkou, ale nevyvozuje z toho, že to již umějí. Samozřejmě že to budeme rozvíjet v pozičních hrách, ale i to má svou posloupnost. Zkráceně se koukněme, jak by to mohlo jít za sebou, **bez tlaku na počet doteků.**

V U7 hráme bagovky tak, že uprostřed brání trenér s mírnou aktivitou, 3 až 4 hráči se jej snaží vždy obejít a po kličce nahrát spoluhráči. Občas se

trénér vymění s někým z hráčů. Kratší úseky cca 10 minut.

V U8 již vystupujeme aktivitu bránění anebo dáme do středu hráče, který brání naplno. Stále jde o dobré přijetí míče do volného prostoru, náznak kličky nebo kličku bráněmu a přihrávku. Pokud hráči přihrájí „z první“, musíme rozlišovat, zda to

Vidíme jeden z principů, kdy hráče učíme posunout mimo zákryt bráněho hráče, nikoliv nabíhat směrem k míči do skrumáže.

bylo cílené, nebo jen ukvapené nakopnutí pod tlakem bráněho. Proto by nemělo bráněmu stačit se míče jen dotknout, ale získat ho. Doba hry se prodlužuje.

V U9 jsou již hráči schopni si převzít míč do volna jedním dotekem a druhým přihrávat, vcelku cíleně a přesně. Přesto je neomezujeme počtem doteků, ale chceme, aby hráli rychle, tak aby přihráli bezpečně před blížícím se obráncem nebo si včas udělali kličku do volna. Bránit

se dá ve dvou, třeba trenér a hráč, v počtu 4na2. Stejně jako ve cvičných nebo hře neřkáme, že má někdo bránit napůl, protože v utkání také chceme, **aby hráli naplno!** Pokud se hraje s jedním bráněm 4na1, protože trenér je v jiném „bagu“ a rodič není k dispozici, můžeme přidat pravidlo, že přihrávka nesmí jít zpět hráči, který přihrával. Hrát naplno však neznamená, že budeme děti dvě minuty honit a pak vystřídáme. **Děti hrají hry v delších časových úsecích a samy si nastavují tempo.** U10 zkuste sami vymyslet další postup, anebo počkejte na další díly...

OPTIMÁLNÍ VÝZVA

V každé kategorii občas hru zastavíme pokynem „zmrzněte!“ a ptáme se hráčů, jak danou situaci vylepšit a proč nabíhat tam, kam řekli, či proč ne. O koučinku jsme si řkali již v minulém dílu. Takto postupně zvyšujeme nároky her a děláme to pro útočící složitější, tak aby se hra většinou dařila. Jestliže si opakovaně nejsou schopni dát 4 až 5 přihrávek za sebou, je ještě nastavená úroveň těžká a je třeba ji zjednodušit. Vracíme se tedy k **optimální výzvě.**

Pokud máme hráče ve smíšených týmech (mladší a starší) dohromady, pak k nim musíme přistupovat dle aktuální úrovně a na ty pomalejší mít zkrátka menší splnitelné nároky. Pokud jsme rozepsali postupně ztěžování bagovek, pak v takových týmech zkrátka připravíme více typů hry podle úrovně hráčů. Je velmi ošidné se starat jen ▶

FOTBALOVÁ ŠKOLA HAMR

Škola pod ideovým vedením Antonína Plachého jako šéfkouče pro jakékoli věkové kategorie. Vznikla jako doplnění činnosti v mateřském klubu, kde mnohdy není čas ani prostor pro individuální trénink. Není tedy konkurencí klubům, ale nabízí pomoc s některými hráči či týmy. Nabízí individuální či skupinový trénink s individuálním přístupem a zaměřením na detail. Zjištění a doporučení z fotbalové školy je vhodné konzultovat s trenérem v klubu, aby se plány klubového a individuálního tréninku vhodně doplňovaly. Na adrese www.hamrspport.cz najdete další informace o koučích, cenách či principech fotbalové školy Hamr.

o ty aktuálně nejlepší a nejnadanější, protože v budoucnu může více než nadání rozhodovat učenlivost a ochota překonávat překážky.

Ve fotbale na branky i v těchto hrách rozvíjíme spoustu dovedností: první dotek s míčem, klíčku a přihrávku, nabíhání, orientaci v prostoru a samozřejmě rozhodování podobně jako ve hře. Jestliže rozhodování vezmeme jako zásadní herní prvek, inspirujeme se u Španělů, kteří mají svou školu herního rozvoje postavenou na poslušnosti.

UČME DĚTI ROZHODOVAT SE

1. samostatně – nekřičíme „Přihraj, střílej!“, ale mlčíme nebo stimuluje me ostatní „kdo nabíhá?“
2. rychle – tlačím typy „Už to dávej!“ vede spíše ke zbrklému řešení a ubíjí samostatné rozhodnutí.
3. správně – jestliže chceme, aby se hráč rozhodl sám a rychle, má právo chybovat a kouč mu dodává důvěru. Případnou chybu může třeba řešit s nehrajícími hráči, které navádí k lepšímu řešení otázkami typu: „Jak byste to udělali vy?“

JAK POSTAVIT CELÝ TRÉNINK

Na rozcvičení, o kterém jsme mluvili minule, je možné navázat buď tréninkem nových a tedy koordinačně náročných dovedností, nebo tréninkem rychlosti či rychlosti a koordinace. Pokud máme hráče rozdělené do skupin a na jednu skupinu by vycházely náročnější dovednosti až na konci,

musíme počítat, že tato skupina bude unavenější a tedy i méně pozorná a snaživá než ty předcházející. Pokud tedy lze udělat nácvik nových dovedností společně, ještě před rozdělením, zajistíme všem stejné podmínky. Pokud je však trénink pro hráče dostatečně zajímavý a jsou dostatečně zvyklí, tak nemusíme známkou únavy pozorovat vůbec.

Časové rozdělení včetně rozcvičení:

- 3 min. – společné hry a cvičení s míčem na rozvoj známých dovedností s míčem
- 3 min. – cvičení na rozvoj obratnosti či pohyblivosti
- 3 min. – honičky s míčem i bez míče
- Celkem 10 min. – trenéři se věnují jednotlivcům v hromadné organizaci

5–10 min. – nácvik nové dovednosti s míčem

5–10 min. – soutěž v rychlostních úsecích bez míče – může navazovat soutěž s míčem

Celkem 10–20 min. – i zde mohou být individuálně odlišné nároky, které sledují trenéři

3x 10–15 min. – rozdělení do tří skupin, střídání po 10 až 15 minutách (v každé skupině jeden trenér/poučený rodič)

1. skupina: hra 3na3
2. skupina: volné útočné kombinace dva na jednoho (brání trenér)
3. skupina: turnaj 1na1 v kombinaci s dovednostními soutěžemi s míčem

Celkem 30–45 minut – hráči jsou buď rozdělení výkonnostně k sobě, nebo vyrovnaných skupin

5 min. – uvolnění klidným typem činností či úklidem nebo volný čas pro děti

5 min. – protahovací cvičení se zábavnými obratnostními – kompenzačními prvky

Celkem trénink 60–90 minut

Občas se udává, že trénink (organizovaná činnost) prvních ročníků přípravek by měl být cca 60 minut, ale pokud jsou hráči zaujati činností, která je baví, mohou i takto malé děti vydržet v pohybu i déle než dvě hodiny. Na konci by to však již měla být opravdu jejich volba, a tak třeba po 70 až 80 minutách končí organizovaný trénink, kdy si děti vlastně dělají, co chtějí nebo co jim trenéři nabídnou („Kdo chce kopat penalty? Kdo chce chytat, kdo chce...“). Do těchto činností můžeme pustit i aktivní rodiče, kteří respektují dohody s trenérem a nechají děti dělat, co chtějí. Takové činnosti, které jsou pro děti zábavou, často končí tím, že již musí s rodiči domů.

Jiné příklady rozdílných poměrů tréninkové náplně pro starší (U8/U9), kdy se již délky cvičení prodlužují a je jich v tréninku méně

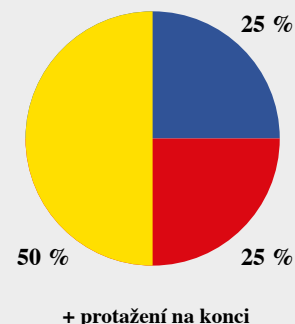
1. Kombinovat lze například: ¼ tréninku „bagovky“, ¼ hry 4na4, ¼ hry 1na1 a střelecká soutěž 1na1, ¼ pohybové hry a přetahování. Opět rozdělíme tým na tři skupiny, které se střídají nebo jdou stejné činnosti.
2. Někdy využijeme v ½ tréninku hru pětic, jindy ji využijeme jen v ¼ a v další ¼ hrajeme turnaj 1na1, další ¼ pohybové hry a ¼ turnaj v judu a další silové rychlostní a obratnostní činnosti.
3. U vhodného nebo naopak lichého počtu hráčů třeba hrajeme většinu tréninku hru 5na5 včetně hráčů v brance, a z ní jsou vybíráni hráči v různých počtech pro plnění individuálních úkolů, v činnostech, ve kterých se chtějí zlepšit nebo které určí trenér (zakončování, klíčkování, přihrávání, hra 2na2 atd.). Mění se tým i počet hráčů ve hře 4na4 či 3na3. Jeden kouč řídí hru, druhý cvičení na individuální rozvoj.

CO BY MĚL OBSAHOVAT TRÉNINK

1. zábavná cvičení a hry na individuální činnost s míčem – každý má míč
2. zábavná silově-rychlostně-obratnostní cvičení a pohybové hry (stimulují všeobecný i fotbalový rozvoj zábavnou formou)
3. fotbalové hry a cvičení jeden proti jednomu
4. fotbal dvojic až pětic, poziční hry („bagovky“)

Přibližné poměry obsahů, částí tréninku ml. př

- Cvičení na individuální činnost s míčem
- Zábavná silově-rychlostně-obratnostní cvičení a pohybové hry
- Fotbalové hry a cvičení jeden proti jednomu. Fotbal dvojic až pětic, poziční hry

S postupujícím věkem se zvyšuje význam protažení na konci tréninku pro uvolnění (úklidu pomůček), a jestliže to v U8 zařazujeme stále častěji, mělo by to v U9 být standardní součástí každého tréninku – navíc s doporučením rodičům i dětem, že se mají ještě znovu protáhnout v posteli před spaním, kdy jsou již svaly po tréninku uvolněnější. Tuto formu „domácího úkolu“ po každém tréninku musíme vysvětlit ze-

jména rodičům jako velmi významnou nejen pro budoucí výkonnost, ale hlavně pro zdraví dítěte. Každé dítě doma v posteli může udělat alespoň protažení v sedu, kdy mu rodič napočítá do 15–20 vteřin. Nejlépe dvakrát. Děti také motivuje to, když rodič cvičí současně. Větší důraz na to musíme klást u dětí, které viditelně mají problémy s pohybovým aparátem, a zde přichází opět na řadu informování rodičů a někdy třeba i návštěva u fyzioterapeuta či lékaře, kteří již řeší nápravu. Opět tedy vyzdvihneme výhodu spolupráce kouče a rodičů. ■

HISTORIE

ZMATEK NAD ZMATEK!

KAPITOLY Z HISTORIE PRAŽSKÉHO FOTBALOVÉHO SVAZU:

ABY SE V TOM ČERT VYZNAL

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK FOTO: ARCHIV AUTORA

Sparta B (ještě pár měsíců předtím SK Libeň) v ligové kvalifikaci s Ústím na podzim 1951. Kupsa odráží hlavou centr Severočechtů, jeho zásah jistí spoluhráči Příbek, brankář Pospíšil a Zedník.

Zima devětačtyřicátého roku ne a ne vycouvat. Nakonec musela být úvodní kola fotbalové ligy odložena a začínalo se třetím, kterému dominovalo derby „S“. No nazdar, vzdychali fanoušci červenobílých. Hned na rozjezd takový mač! A kdo za nás vlastně nastoupí?

To tehdy věru nebyla otázka jen tak do větru. Do podzimních mistrovských bojů předchozího roku se Slavia vřítla jako tornádo: Povážské Bystrici tučet gólů, v Brně Židenicím sedm, vojenskému ATK se čtveřicí reprezentantů v sestavě osm... V říjnu však sešívány sentinel přibrzdil nástup nováčků na vojnu: mezi bažanty se ocitli i novopečení slávisťáci reprezentanti Jiří Trnka a Ota Hemele a se zpožděním několik dnů po nich narukoval také klubový kolega František Ipser.

I s těmito ztrátami mužstvo dokázalo vyválčit podzimní prvenství. Ale už před posledním zápasem vědělo, že na jaře musí začít znovu od nuly. Poúnorové „sjednocení tělovýchovné“ fotbalové vedení se na pokyn z politické sféry „rozhodlo“ navzdory osvědčeným zvyklostem přejít podle sovětského vzoru na soutěžní model jaro-podzim. A hned!

I to se dalo vyřešit tříkolovou soutěží jako později v letech 1957–1958, kdy se soutěžní pyramida zase vrátila do původního gardu. V lize by to proběhlo bez problémů – potíž byla, že se to nedalo uskutečnit v nižších soutěžích. Tam se už roztočil kolotoč zbesilých reorganizací, po kterých nezůstal kámen na kameni. Do divizí i nižších tříd byla jen tak od boku zařazována armádní mužstva; do té doby vojáci základní služby, kteří to měli z kasáren blízko domů, dál hrávali za své kluby nebo si našli dočasné fotbalové působiště v místě posádky. Především ale od Nového roku platilo nové správní dělení republiky do krajů a tomu se okamžitě přizpůsobila i fotbalová mapa. Zánik tradičních žup byl provázen mocenským tahem: do ofsajdu byla vystavena spousta jejich zkušených a obětavých funkcionářů jen proto, že se překotně nepřihlásili k poúnorovému režimu. I ve sportu začínal čas politických tlučubů.

BRATRSTVÍ PROTI DYNAMU

Už v předchozím roce se sportovní kluby začaly z vyšší moci zapojovat do sokolských jednot. Že se do sovětského SK a AC proměnily v Sokol

Slavia Praha VII a v Sokol Sparta Bubeněč přijala fanouškovská obec obou letenských gigantů ještě v klidu. Na prahu nového fotbalového jara tu ale zčistajasna byly Sokol Bratrství Sparta a Sokol Dynamo Slavia!

Velké spotřební družstvo (naráz zmožnělé vyvlastněním donedávna soukromých obchodů s potravinami) nemělo Spartě krom rozšíření názvu co nabídnout. Nové jméno Slavia bylo sice děšivější, zato však fotbalový přínos byl docela konkrétní a hlavně přišel v pravou chvíli. Tehdejší Elektrické podniky provozovaly nejen tramvajovou dopravu, ale také – a především – pražskou energetiku. Měly čilý a populární sportovní klub (SKEP) a ten se pár týdnů po únorových událostech roku 1948 přejmenoval na Dynamo. Nadšenci, kteří přišli s tím nápadem, nejspíš netušili, že v zemi Sovětů se tak po elektrikařsku jmenují kluby ozbrojených bezpečnostních složek. Proto jich tam bylo tolik...

Ještě dřív, než se stala Dynamem, utrpěla Slavia naprosto nečekanou a bezpříkladně krutou ztrátu. Doslova přes noc ji naráz opustili další tři klíčoví muži: reprezentační bek Stanislav Kocourek, střední záložník Vasil Buchta,

ale hlavně a především sám symbol klubu, hráč číslo jedna, ikona Josef Bican! Aby ten šok byl ještě absurdnější, odešli všichni tři o soutěžní poschodí níže – první do Zlína, druhí dva do Vítkovic! Zkusme si něco takového představit dnes. Tehdy ale žádný nápad nebyl tak pitomý, aby se nemohl uskutečnit.

Naštěstí měl SKEP hlavně dobrý fotbal. A tak když té březnové neděle na Spartě dohrála tramvajácká dechovka a hlasatel uvítal na tribuně předsedu vlády Antonína Zápotockého, vyběhli na trávník velcí rivalové a ve slávisťácké jedenáctce čtyři muži z Dynama. Žádní nazdárkové! Ligový křest to byl jen pro Gustava Nejedlého v záloze, ale i to byl borec prověřený řadou divizních let v Admíře. Z té pocházel i útočník Karel Forejt, který donedávna střílel góly na bratislavském Tehelném Poli. Bek Stanislav Jelínek měl za sebou dva ligové ročníky s karlínskou Čechií a centralhav Rudolf Šmejkal dokonce reprezentační start z časů, kdy patřil k oporám Sparty. Rudí toho dne neměli šanci. V porovnání s dením na hřišti pro ně byla prohra 2:3 ještě dost milostivá. A vítězové se nadto stali prvním pražským klubem, jehož B-mužstvo vstoupilo do ▶

V dubnu 1949 debutoval slávista Jiří Hanke v národním mužstvu v utkání s Maďary (5:2) – a než se rok s rokem sešel, byl v emigraci. Zanedlouho oblékl dres slavné „Barcy“.

Reprezentační gólman André Houška starší s hvězdičkou, která od jara 1953 na sedm let nahradila státní znak. Zprvu pokrývala celou hrud'; rozměr na snímku už byl o hodně přijatelnější.

VŽ 50 Slibná Viktoria Žižkov roku 1950: zleva Milan Procházka, Zeman, Fabanka, Jareš, Sekyra, Pražský, Sedlák, Šlesinger, Valenta, Rousek a Zdeněk „Frigo“ Procházka.

Na jaře 1948 Slavia v obnovené ligové premiéře za Květnového povstání vypáleného stadionu na Letné podlehla Bohemce 2:3. O míč bojují Ladislav Hlaváček a klokan Jan Kalous.

Rok 1954 a znovu liga Bohemians – Slavia, tentokrát v Dolčicku a pod záhlavím Spartak Stalingrad – Dynamo. Zleva domácí Žďárský a Ipser a slávisté Fišer, Muzikář a Kocourek. Sešvané dresy byly právě v klatbě.

bojů o body. Bývalý SKEP hrál například oblastní soutěž, jak se teď říká divizi, pod hlavičkou Dynamo Slavia II.

SOKOLOVO A STALINGRAD

V Praze bylo fotbalových klubů nerozumně více než sokolských jednot, které se podle zákona z roku 1948 staly základními organizačními stupni vši tělovýchovy a sportu. Tak logicky začalo hromadné slučování klubů. Druhým důvodem k fúzi bylo postupné začleňování jednot do průmyslových podniků. Značka ČKD spojovala tři z tradičních pilířů strojírenské výroby: Kolbenovu továrnu ve Vysočanech, Českomoravskou v Libni a Daňkovu v Karlíně.

Teď se přejmenovaly na Stalingrad, Sokolovo a Duklu. Do první se zapojil Slavoj Praha VIII, do druhé SK Libeň, do třetí o něco později Čechie Karlín.

Jenže Spartě bylo brzy v Bratrství uveřejněno a Bohemce pod k ničemu nezavazující hlavičkou Železničáři ještě hůř. Potřebovaly se opřít o podniky nabízející ligovým borcům zaměstnání, jež umožňovalo uvolňování k tréninkům a zájezdům. A tak Sparta roku 1951 vstoupila do ČKD Sokolovo a Bohemians o rok později do ČKD Stalingrad. Tradice netradice (o mluvení členů ani nemluvě), i z exligové Libně a Slavoj VIII se škrtem pera stala běčka. A kolik takových zániků zažily nižší soutěže?

HOŘKÝ OSUD VIKTORKY

Ve čtvrti pod Vítkovem na to šli rozumně. Viktorka se stala Sokolem Žižkov A, další sloučené kluby se abecedně seřadily podle postavení v soutěžích, ale všechny si dál žily svým životem. Viktoriáni dokonce pod trenérskou taktovkou někdejšího slavného gólmána Václava Bendy dále dohromady mladý tým, který měl na to stát se základním kamenem obnovené klubové slávy, kdyby ovšem... Kdyby nebyla nastolena nutnost dostat všechny sport pod křídla podniků. Kde na Žižkově takový vzít a nekrást? Červenobílý pruhovaný tým posléze začal hrát pod jménem ČSAD. Zasednout za volanty autobusů a nákladáků hráči samozřejmě nemohli... Tehdy se zrodil šílený nápad, příznačný pro

poměry, které se neohlížely na nikoho a na nic. V Letňanech byla velká letecká továrna, v sousedních Čakovících nový stadion (no, řekněme raději lepší hřiště). Že to tehdy bylo za hranicemi hlavního města? Že tam ze Žižkova bylo dost daleko? Že Žižkov byl odjakživa vždycky svůj, takový malý stát ve státě? Kdo by se trápil takovými prkotinami! Jak říká velký Stalin: když se kácí les, létají třísky! Shůry nařízené absurdní spojení skončilo, jak muselo. Žižkováci byli šmahem velcí klubisté – a Viktoriáni na kvadrát. Dres Avie Čakovice jich obléklo jen pár a nakrátko. Ostatní se rozešli všemi směry nebo pověsili kopačky na hřebíček. Viktorka zanikla. Naštěstí ne na věčné časy...

DOBOVÉ STŘÍPKY

SPARTAKŮ JAK NASETO

Na sklonku roku 1952 byly podle nového zákona o tělovýchově a sportu (ten původní platil jen čtyři roky!) vytvořeny sportovní organizace podle struktury odborových svazů. Tabulky pražských fotbalových soutěží byly rázem zaplaveny Dynamy, Lokomotivami, Tatraný... Zvlášť nepřehlednou situaci způsobila lavina strojírenských Spartaků, které se odlišovaly jen přidáním názvy patronátních podniků. V nejvyšší soutěži roku 1953 hrálo Sokolovo, ve II. lize Stalingrad (na Spartu a Bohemians se mělo povinně zapomenout). A teď

pozor: v bezprostředně navazujícím městském přeboru hrály pod hlavičkou Spartaku Dukla Karlín (tedy Čechie), Závody 9. května (SK Nusle), Aritma (SK Dejvice), Motorlet, Škoda (Čechie Smíchov) a Meopta (Sparta Košice) – s i libeňským běčkem Sparty (o kterém už byla řeč) tedy sedm Spartaků z tuctu účastníků! A tak to šlo dál až k nejnižším soutěžím. Kdo se v té hrůze měl vyznat?

Řezníci versus čalouníci – Chudák fanoušek si třeba přečetl v novinách nebo na plakátě, že se utká Slavoj Pražský průmysl masný se Slavojem Vinohrady Druha (ošklivá zkratka,

také podle sovětského vzoru, znamenala Družstvo čalouníků) – a pokud nebyl už z minulosti fanouškem některého z tak absurdně přejmenovaných týmů, sotva tušil, že si to rozdají někdejší Nuselský SK, zakládající člen profi ligy, a vinohradský Rapid, který patřival k nejlepším amatérům v republice.

CO TAKHLE TRAMVAJÁCKOU LIGU

Snad každá vozovna dopravního podniku měla v té době svůj patronátní tým. Vydaly by na samostatnou soutěž, nebýt ovšem značných výkon-

nostních rozdílů. Tak Dynamo Kobylisy Vozovna hrálo na počátku 60. let dokonce II: ligu (šlo o přejmenovanou Admiru), divizemi svého času prošel Žižkovský tým (teď Vozovna Žižkov) nebo Viktoria Nusle (Vozovna Pankrác), ale byla tu i mužstva vozoven z Vokovic, Motola, Strašnic, Střešovic... Průvodčími (kteří tehdy ještě prodávali jízdenky rovnou ve vozech a vyznačovali do nich přestupy) nebo řidiči tramvajů se fotbalisté samozřejmě nestali. Režim měl jiné starosti. Co ze starých dobrých časů nerozvrátil, to alespoň přejmenoval...

KLUB

ZVEDNEME SE Z POPELA

JUNIOR PRAHA DOPLATIL NA ORGANIZAČNÍ ZMĚNY SOUTĚŽÍ A TEĎ ČEKÁ, AŽ MU DOROSTOU DALŠÍ GENERACE

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: ONDŘEJ HANUŠ

Třiapadesát let je fotbalovému Junioru.

Jak už z názvu vyplývá, TJ JUNIOR PRAHA odjakživa cílil hlavně na mládež. A přes změny názvů i režimu to platí dodnes. Jenže na doby, kdy měli 16 mládežnických týmů, na Junioru jen vzpomínají. Stejně jako na vlastní areál. Ovšem šéfové malešického klubu nevěší hlavu. Naopak, vyhlížejí dobu, kdy – s trochou nadsázky – povstanou z popela jako Fénix.

Vznik klubu, který dnes všichni znají pod názvem Junior, je spojený se vznikem Tělovýchovné jednoty v roce 1953. O sedm let později vznikl fotbalový oddíl, který se během let zastiňoval bizarně znejícímí zkratkami ÚDPMJF (Ústřední dům pionýrů a mládeže Julia Fučíka) a ÚDDM (Ústřední dům dětí a mládeže). „Po celé Praze byly na ten název úsměvné reakce. Ale myslím, že i tehdy to dělali dobře,“ říká předseda Junioru Michal Zíma, který klubu šéfuje tři roky, ale spjat je s ním už 20 let, dlouho tu totiž trénoval a v dětství tam s fotbalem začínal.

V JEDNOM ROČNÍKU 60 DĚTÍ

Současný název byl definitivně přijat až v roce 1994, když se šlo pár

našenců, kteří chtěli navázat na mládežnickou tradici v novém kabátě. Nehledě na jména byl totiž klub dlouhodobě znám svou koncepční prací s nejmenšími fotbalisty a tamní líheň platila za jednu z neširších a nejkva-

TJ JUNIOR PRAHA

Rok založení: 1960 ■ Vývoj názvu klubu: ÚDPMJF Praha, ÚDDM Praha, TJ Junior Praha ■ Úspěchy: mnoho let účast v I. A třídě ■ Současnost: I. B třída, skupina B ■ Počet týmů: jeden tým mužů („A“ – I. B třída, skupina B), předpřípravka, starší přípravka (dva týmy – podle ročníků), mladší přípravka (dva týmy – podle ročníků), mladší dorost, starší dorost, starší žáci, mladší žáci

litnějších v republice. „Jednu dobu jsme měli šestnáct mládežnických týmů, které tehdy hrály v žákovských ligách. A navíc celkem úspěšně,“ popisuje předseda.

Cílíme na mládež. To je dnes velmi používaná formulka, kterou se ohání většina (nejen) pražských mančaftů. Ovšem v devadesátých letech prosazoval tuto filozofii vlastně jen Junior. „Měli jsme poměrně velké jméno, děti se stahovaly k nám a my začínali ohromný boom. Pamatuji, že když jsem trénoval ročník 88, měl jsem k dispozici šedesát dětí. To bylo ohromné číslo.

Nechali jsme si áčko a béčko a třetí tým jsme poslali do Počernic i s trenérem,“ usmívá se Michal Zíma při vzpomínce na konec devadesátých let.

Jenže na začátku nového milénia Junior poprvé poznamenala reorgani-

A třídu,“ vysvětluje Michal Zíma. Dalším klubem „družby“ byl Vyšehrad, spolupráce s ním ale měla teprve přijít.

SPOLUPRÁCE S VYŠEHRadem

Junior šlapal jak na úrovni dospělého, tak žákovského fotbalu. Jenže pak fungující klub postihla další rána – reorganizace č. 2. „Svaz nastavil podmínky, které klub musí splňovat. Nejen vlastní hřiště a zázemí, ale i postavení A týmu mužů a podobně. Přes tuhle čáru jsme se nemohli dostat. Přišli jsme tak o mládežnické divizní soutěže. Paradoxně nám reorganizace vždycky uškodí, místo aby nám pomohly,“ usmívá se hořce předseda Zíma.

Ten se stal předsedou klubu právě v době druhé reorganizace, tedy před zmíněnými třemi lety. „Měli jsme tehdy dvě možnosti. Buď jít vlastní cestou a podstoupit tak riziko, že přijdeme o děti, protože když je někdo zvyklý hrát nějaké vyšší soutěže, tak je chce hrát pořád a ne sestoupit o stupeň níž. Nebo jsme mohli s někým začít spolupracovat. A tuhle možnost jsme zvolili,“ popisuje, jak Junior začal kooperovat se zmíněným Vyšehradem.

Ten totiž nedisponoval mládeží na dostatečné úrovni, ale zase měl pod-

zace nařízená svazem. „Svaz nastavil nové podmínky, jak se soutěže postaví. Vznikly divize, a protože zrovna v ročníku, kdy se to dělilo, jsme byli ve spodní části tabulky, museli jsme jít do nižší soutěže a zaznamenali tak první odliv dětí. Přesto myslím, že to nadále bylo celkem dobře postavené,“ přemítá šéf klubu.

Pro Junior byla podstatná spolupráce se dvěma týmy – Vyšehradem a Soli-daritou. Ta byla před zánikem, proto se s klubem z Malešic spojila. „Měli jenom tým mužů a pomalu končili. Tím jsme pro naše áčko chlapů získali I.

UDĚLÁME NOVÉ KABINY, VÍC ANI NEMŮŽEME

Historii Junioru poznamenalo několik stěhování. Klub původně nehrál domácí zápasy v Malešicích, ale ve Vršovicích, nedaleko stadionu Bohemians. Tam ovšem vyrostla bruslařská hala a klub se přemístil na svou současnou adresu, tedy na hřiště v ulici V úžlabině. Ovšem jen na chvíli – zanedlouho totiž putoval o kus dál, do ulice Brigádníků. I odsud však musel odejít.

Hřiště, na kterém Junior hraje, patří městu, ale spravuje ho škola, se kterou má klub smlouvu o dlouhodobém pronájmu. „Sice máme smlouvu do roku 2033, ale veškeré investice, a není jich málo, sypeme do něčeho, co nám nepatří,“ hlásí Michal Zíma.

Dalším faktorem, který areál Junioru poměrně limituje, je umělá tráva. „Chlapi už chtějí hrát na trávě, kór když si na ní zvykli někde na hostování. Už se jim k nám na umělku nechce. Navíc při tom počtu dětí, které tu máme, dostává umělka dost zabrat. A k tomu si připočítejte, že tu ještě mají hodiny tělocviku děti ze školy. Kolikrát jsme se při tréninku ani nevešli na hřiště. V každém rohu trénoval jiný tým,“ kroutí hlavou. Ovšem co se týče budoucnosti areálu, přece jen se teď zablýskalo na lepší časy. „Od hlavního města Prahy jsme letos dostali grant na rekonstrukci kabin. Sice nám to dovolí upravit jen sociální zázemí, ale aspoň něco. Přece jen musíme nabídnout adekvátní zázemí. Rodiče musí vidět, že máme kabiny

STADION TJ JUNIOR PRAHA

- Název: areál V úžlabině ■ Adresa: V úžlabině 23, Praha 10 – Malešice
■ Dopravní spojení: 1 minutu pěšky od autobusové zastávky Černická (linka 297), 5 minut od zastávky Limuzská (linky 163, 177, 188, 195)
■ Počet hřišť v areálu: 1 hřiště s umělou trávou

v dobrém stavu, aby se nebáli k nám děti dát. A pozitivní je, že poslední dobou finančně přispívá i svaz, poslední dobou se snaží.“

V hlavě předsedy Zímy se zrodil i další plán, jak Junior ve spolupráci se školou, již areál patří, pozvednout. „Chci je oslovit s tím, že bychom jim dělali v rámci školy fotbalový kroužek pro nejmenší. Tím bychom se mohli nastarto-

vat, chceme začít už teď po konci podzimu,“ prozrazuje.

Přestože Junior na tom i kvůli absenci vlastního areálu není dvakrát růžově, předseda Zíma neskuhrá. „Můžeme říkat, že není spravedlivé, když některé oddíly mají jeden tým mužů a k tomu areál jako blázen a jiné jsou na tom jako my. Ale nepatříme se v tom, život zkrátka není spravedlivý,“ uzavírá. ■

Zázemí klubu a areálu školy V úžlabině

mínky pro A tým, které svaz vyžadoval. „Naši kluci tak začali hrát pod hlavičkou Vyšehradu, čímž jsme jim vlastně umožnili, aby nadále hráli soutěže, na které byli zvyklí,“ vysvětluje. „Přijde mi hloupé, aby jim někdo řekl: soutěže nejsou, hleďte si jiný klub, pokud chcete hrát na vyšší úrovni.“

Junior doplatil na to, že Vyšehradu dal k dispozici nejen mládež, ale i většinu členů A mužstva. „Tím pádem kvalita našich mužů šla dolů. Chlapi z béčka šli do áčka a záhy sestoupili z I. A třídy,“ vysvětluje Zíma, proč dospělý fotbal na Junioru poněkud skomírá. „Jsem na chvostu B třídy a opravdově moc nevíme, co s tím. Snažíme se zachránit pro ně alespoň tu B třídu, ale je to těžké.“

Řešení se nabízí – trpělivě pracovat s mládeží a počkat, až doroste do áčka, kterému snad znovu vykope I. A třídu. „Ale ani u mladých na tom nejsme úplně růžově. Chybí nejenom kvalita, ale i kvantita. Na té Junior vždy stavěl. Naši trenéři pracovali

a pracují s každým klukem se zájmem o fotbal. Někdy je to úmorná práce, ale nakonec jsou trenéři šťastní, když vidí výkonnostní posuny i u méně talentovaných jedinců. Co si budeme povídat. Každý chlap je trochu ješitný, natož fotbalový trenér,“ myslí si. „Na druhou stranu ani ten počet dětí už není takový jako dřív. Ale my se neutápíme v depresi. Znovu povstaneme. Jako Fénix,“ směje se Michal Zíma.

Junior by si vyšší soutěž pro muže zasloužil. Vždyť z jeho líně vzešla řada úspěšných fotbalistů, kteří se prosadili i v lize. Za všechny můžeme jmenovat Jiřího Ptáčka, který patří Bohemians 1905, nebo Davida Střihavku, který si zahrál i v anglickém Norwichi. Za zmínku stojí i Radek Kronďák, který hrál dlouho ligu za Teplice a v současnosti působí ve Vltavínu. A klubem prošel i muž, jehož neproslavil fotbal. „Hrál za nás Kuba Vágner, ten známý rybář z televize,“ usmívá se Michal Zíma. ■

I nějaké ty úspěchy na Junioru posbírali.

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SVAZ TAKÉ NAJDETE NA:
www.facebook.com/fotbalpraha

PROFESE

KUCHYŇ DOMA NEMÁM

JAN KAŠPAR ZE STŘEŠOVIC SE ŽIVÍ JAKO TECHNOLOG VE FIRMĚ VYRÁBĚJÍCÍ NÁBYTEK

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: ONDŘEJ HANUŠ

Z Břevnova, kde bydlí, musí za práci jezdit 40 km až do Brandýsa. To je však asi jediná nevýhoda práce JANA KAŠPARA z klubu Střešovice 1911, který se živí jako technolog výroby nábytku, zejména kuchyní. Džob ho baví, ostatně podle oborů, které vystudoval, k tomu má předpoklady.

Chleboďárce je firma JN Interiér. Ta se zabývá výrobou nábytku na míru a Honza v ní má na starosti technologii výroby. „Zabýváme se obecně nábytkem, ale zejména kuchyněmi, přičemž já mám na starosti zadávání do výroby,“ vysvětluje.

IKEA NENÍ KONKURENCE

Co přesně se pod tímhle termínem skrývá? „Spočívá to v tom, že mi přijdou podklady z prodejny, kde si je zadal zákazník. A tyhle výkresy a vizualizace přetváříme na podklady potřebné

k samotné výrobě,“ prozrazuje. „Konkrétně děláme podklady pro nářezové plány, výkresy do NC stroje, objednáváme veškeré zboží, které je potřeba, tedy od skříněk až po spotřebiče,“ dodává. „Jsmo v kontaktu s prodejci, řešíme konstrukční záležitosti. Prostě všechno, co je potřeba k tomu, aby to skutečně šlo vyrobit.“

Řady JN Interiér posílil Honza Kašpar před čtyřmi lety. Předtím studoval. „Měl jsem střední školu nábytkářskou a pak jsem byl na zemědělce v oboru dřevařství. Takže svým způsobem jsem zůstal v oboru,“ usmívá se muž, který má tu výhodu, že práci nemá vymezenou „od-do“. „Nemusím tam být na určitou hodinu, což je výhoda i s ohledem na fotbal.“

Jak vlastně vypadá běžný pracovní den nábytkového technologa? „Když dorazím do práce, tak zjistím, co je potřeba. Nejčastěji to jsou zakázky od velkoobchodů. No a ty pak zpracovávám,

dokud nejsou konkrétní. Takže dělám podklady, nákresy a plány, komunikuji s prodejci a někdy i přímo se zákazníkem,“ vypočítává. „Jezdím tam většinou na devátou a zpátky podle toho, kolik je práce. A taky abych stíhal trénink,“ usmívá se.

Kdybyste si chtěli koupit nábytek, na jehož výrobě se podílel Jan Kašpar, nemusíte dlouhá léta šetřit a zároveň budete mít jistotu, že si nepořídíte šunt. „Jsmo takový střed. Cenově samozřejmě nemůžeme konkurovat třeba IKEE, ale kvalitativně jsme výš. Navíc vyrábíme nábytek na míru, což v IKEE u sériově vyráběného nábytku není. Jak se originálně říká, kvalitní nábytek za rozumnou cenu,“ usmívá se. A kde jsou „jeho“ kuchyně k dostání? „Máme čtyři prodejní místa v Praze, například na Pankráci nebo na Proseku. A jedna prodejna je v Brně.“

Na rozdíl od spoluhráčů, kteří si už od něj kuchyně na míru nechali postavit,

JAN KAŠPAR

- Věk: 30
- Profese: technolog výroby nábytku
- Klub: SK Střešovice 1911
- Pozice: záložník/útočník

Kuchyně od Honzy, to je to právě!

Jakoupak byste si přáli?

on sám doma žádný „svůj“ nábytek nemá. „*Ted' jsme v podnájmu, kde to bylo kompletně vybavené, takže ne. Až do svého,*“ směje se muž, který pochopitelně nedělá nákresy kuchyní tužkou na papír, potřebuje k tomu znalosti speciálních programů na počítači. „*Samozřejmě musím umět ovládat nějaké programy. Jak pro fázi zadávání, tak pro vizualizaci. A taky se musím orientovat na trhu, co je za novinky a mít cit pro konstrukci a technické prvky nábytku.*“ Střešovice 1911 mají týdne tři tréninky a Honza Kašpar stíhá většinu, tedy alespoň dva. Jeho účast je odvislá zejména od kolon na Jižní spojece. „*Taky hraje roli to, že v práci je dobré zakázky dodělat. Když je něco rozjeté, je lepší to dotáhnout, protože pak tam člověk může nasekat nějaké chyby,*“ vysvětluje. On sám však zatím žádné zásadní „boty“ neudělal. „*Ale občas se něco přihodí, třeba se kuchyně udělá v jiném odstínu, než zákazník chtěl. To je pak*

problém,“ tvrdí muž, který je prý profesionálně deformovaný. „*Velmi. Jakmile jsem třeba u někoho na návštěvě, okamžitě prolezu kuchyň. Všimám si všeho, od materiálu po pantfky na dveřích,*“ směje se.

JEDINĚ STŘEŠOVICE

Jan Kašpar hrál vždycky v záloze, teď se pomalu přesouvá do útoku. „*Začínal jsem v záloze na kraji, pak jsem se přesunul na střed a teď pozvolna do útoku. Je to tam pro mě fyzicky určitě výhodnější,*“ vysvětluje s úsměvem hráč, který barvy Střešovic hájí od školky. „*V mladších žácích jsem byl chvíli v Bohemce, pak chvíli v Aritmě, ale jinak vždycky Střešovice, jsem patriot. Myslím, že bych tam dojížděl, i kdyby to bylo přes celou Prahu,*“ pokyvuje. Honza dělal svého času ve Střešovických i kapitána. Není divu, vždyť je v klubu služebně nejstarší. „*Je to asi dva roky zpátky, co jsem byl kapitán.*

Jan Kašpar se samozřejmě orientuje v používaných materiálech.

Ale pásku už nemám, ono se to tam hodně točí. Ale to je dobře, alespoň se vydělávají peníze do společné kasy.“ Střešovičtí momentálně kopou I. A třídu, ale cílem je přebor. „*Loni jsme byli hodně blízko, prali jsme se do posledního zápasu. Letos je to složitější, poztráceli jsme už dost bodů. Postoupit ale pořád chceme, myslím, že klub na to má. Jak zázemím, tak herní kvalitou. Já sám bych si přebor rád kopl, ale už je to trochu časově*

pres. Maximálně letošní sezonu nebo tu příští. Třeba za pět let už to asi bude fyzicky nemožné,“ směje se. Za pět let tedy nebude Honza hrát divizi, ale možná bude mít vlastní firmu. Tedy alespoň by to chtěl. „*Samozřejmě získávám nějaké zkušenosti, dělat na sebe by mě moc bavilo. Ale je tam spousta komplikací, hlavně kapitál, který je na začátku potřeba. Kdo ví, třeba se to jednou povede,*“ uzavírá. ■

FOTO MĚSÍCE

BOJOVÝ SPORT?

Kdo si nechal ujít souboj Libuše s rezervou Viktorky Žižkov, musel pořádně litovat. Byl to sice zápas chudý na branky (1:0), nicméně k vidění byly pořádně bojové momenty. Domácí tým se o body rval od začátku do konce a k vítězství ho nakonec dovedla minela hostujícího brankáře.

FOCENO: 5. ŘÍJNA 2013 BĚHEM UTKÁNÍ PŘEBORU MEZI FSC LIBUŠ A FK VIKTORIA ŽIŽKOV B.

AUTOR: ONDŘEJ HANUŠ

ATRAKTIVNÍ WEB PFS

Aktuální zpravodajství z fotbalu v hlavním městě a kompletní archiv Speciálu najdete na internetových stránkách

www.fotbalpraha.cz

BAUER

výrobce sportovních pohárů

**POHÁRY, TROFEJE, MEDAILE
SKLENĚNÉ TROFEJE, PLAKETY
FIGURKY, SOŠKY, TALÍŘE, VĚNCE
KOKARDY, EMBLÉMY, DIPLOMY
LASEROVÉ GRAVÍROVÁNÍ
POTISK TROFEJÍ**

**PRODEJNY: 2x PRAHA, OSTRAVA, LIBEREC
ROŽNOV p. R., BRATISLAVA**

SLEVA 25% PRO KLUBY SDRUŽENÉ V PFS

www.pohary-bauer.cz

***Koho nehřeje fotbal,
toho zahřejeme my***

 PRAŽSKÁ TEPLÁRENSKÁ

Váš dodavatel tepla pro Prahu
a partner Pražského fotbalového svazu